

บทนำ

“มันหนีไปทางนั้นแล้ว! อ้อมไปทางซ้าย เร็ว!”

เสียงตะโกนและเสียงฝีเท้าที่ดังกระชั้นเข้ามาทุกทีบังคับให้อภิรามต้องออกวิ่งสุดกำลัง อึ้งเท่าที่ขี้ข้างถูกหินแหลมคมตำเจ็บไปหมด แต่กระนั้นก็ยังหยุดวิ่งไม่ได้ การคงสภาพอยู่ใน ‘ร่างนี้’ ทำให้เด็กน้อยวัยแปดปีเหนื่อยจนแทบขาดใจ แม่หูตาของเขาจะไม่ฝ้าฟางยามอยู่ที่ใต้แสงแดดจ้าดังเช่นที่มารดาเป็น ทว่าเลือดมนุษย์ครึ่งหนึ่งที่ได้รับจากฝั่งบิดาทำให้เขาไม่แข็งแกร่งเหมือนพวกสายเลือดบริสุทธิ์แบบลุงพลรามหรือลุงวิศวานถ แต่เขาจะหยุดไม่ได้ เพราะถ้าหยุดย่อมหายถึงอันตรายต่อชีวิต!

“โม้ยัน!” อภิรามคำรามขณะหันไปหาเสือขาวคู่ใจของมารดาที่เป็นเพื่อนเล่นกันมาแต่เล็กแต่น้อย “ไปหาลุงพลราม บอกว่ามีคนบุกรุกเข้ามาในเขตพัยคฆบถ!”

ฮือ...

เสือขาวคำรามตอบ มันยังคงวิ่งตามนายน้อยอย่างไม่ลดละ ดวงตาของมันทอประกายวาววับอย่างโกรธเกรี้ยว

“อย่าตื่นใจได้ไหม แก่เป็นเสื้อขาวนะ หนังสือมีราคา ถ้าพวกมันเห็นเข้า แก่ถูกถลกหนังก่อนฉันแน่!” เด็กน้อยในร่างเสื้อชูฟอ แต่ดูไม่น่ากลัวเสียเลยเมื่อมีขนาดตัวกระจ้อยร่อยเหมือนแมวอ้วนป้อมเช่นนี้ “รีบไปตามลุงพลรามมา ฉันจะตามไปช่วย ‘เด็กๆ’ ตัวอื่น ถ้าไม่เชื่อฟังกัน ฉันจะเลิกคบกับแก ฉันจะไม่เล่นกับแกอีกเลย!”

โมฮันหน้าจ๋อย มันซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะแผนโผนโจนทะยานไปอีกทางอย่างว่องไว อภิรามกัดฟันวิ่งต่อไป นึกถึงสิ่งที่พ่ออภิรมณ์ยูของเขาเคยบอก ห้ามแปลงร่างต่อหน้ามนุษย์เป็นอันขาด หากมีใครเห็นวินาทีที่เขากลายเป็นเสื้อ หรือเปลี่ยนจากเสื้อเป็นคน เขาจะต้องลงเอยด้วยการถูกนำไปกักขังในห้องทดลองแบบคุณยายเมฮาล และนั่นหมายถึงเขาจะไม่มีวันได้พบหน้าแม่มีนาหรือคุณตาประกาศอีกเลยจนชั่วชีวิต!

“เจอตัวแล้ว!”

ทุกความคิดคำนึงสะดุดลงทันทีที่ตาข่ายขนาดใหญ่ถูกเหวี่ยงลงมาคลุมบนร่าง อภิรามพยายามดิ้นรนเอาตัวรอดอย่างบ้าคลั่ง แต่ยั้งดี้นตาข่ายนั้นก็ยิ่งพันรอบกายแน่นจนอึ้งตึงนิ่งไปหมด เพียงเสี้ยววินาทีต่อมา ร่างของเขาก็ถูกรวบยกจนลอยขึ้นจากพื้น เสื้อน้อยตัวดรงเล็บไปมาพร้อม กับส่งเสียงชู แต่สิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงเสียงหัวเราะฮาป่าของกลุ่มคนที่ถือปืนไรเฟิลอยู่ในมือ

“แน่ะ ทำเป็นแก่งเสียด้วย ไอ้ลูกเสื้อตัวนี้สวยเป็นบ้า เพิ่งเคยเห็นลูกเสื้อสีอ่อนขนาดนี้ แล้วดูตามันสิ สีฟ้าใสแจ๋วเลย ไม่ใช่เสื้อขาวแต่มีสีตาแบบนี้หายากนะ ต้องเพิ่มราคาอีกสักหน่อยแล้ว”

อภิรามตัวสั่น เขามองใบหน้าที่เต็มไปด้วยหวาดเกรงรุงรังของคนตรงหน้าด้วยความรู้สึกรังเกียจระคนหวาดหวั่น เสื้อน้อยส่งเสียงคำรามดังกึกก้องเป็นครั้งสุดท้าย หวังว่า ‘ผู้พิทักษ์พยัคฆ์’ จะได้ยื่นและมาช่วยเขาได้ อย่างทันท่วงทีเช่นทุกครั้งที่เขาเผชิญกับปัญหา

ลุงพลราม...ช่วยด้วย! ช่วยรามด้วย!

ตอนที่ ๑

ฉันเกลียดเครื่องบินไว้!

พลรามกัตกรามกรอด เรือนกายใหญ่โตประหนึ่งยักษ์ปักหลั่น ลั่นเทา เหงื่อกาฬแตกพลักจนชุ่มโชกไปทั้งตัวยามที่พนักงานต้อนรับบน เครื่องบินประกาศให้ผู้โดยสารทุกคนรัดเข็มขัดให้แน่นหนา ก่อนที่เครื่อง จะเทกออฟเพื่อบินตรงลัดฟ้าไปสู่ประเทศไทยในอีกไม่กี่นาทีก่อนหน้า

“ฉิบหาย...”

เสื้อหนุ่มสบถเสียดโยยเมื่อล้อเริ่มหมุนพาเครื่องบินเคลื่อนไป ด้านหน้า สองมือจิกแน่นบนพนักวางแขนอย่างหวาดผวา เขาพยายามอย่าง หนักหน่วงที่จะเก็บกรงเล็บเอาไว้ไม่ให้งอกยาวออกมาอย่างสุดความสามารถ ณ ตอนนั้นเขานึกสีหน้าแววตาจากถางของวิศวกร...ไอ้ลูกพี่ลูกน้องใจโหด ออกกราวกับตาเห็น

‘โถ ไอ้เสือบ้านนอก ในชีวิตไม่เคยขึ้นเครื่องบินเลยสักครั้งเหรอะ’

ก็ไม่เคยนะสิไว้้ย! ถ้าไม่ใช่เพราะอภิรามหลานรัก ต่อให้ประเคน เนื้อวัวชิ้นเล็กให้สวาปามบนเครื่องบิน จ้างให้เขาก็ไม่มีวันขึ้นมาเป็นอันขาด!

“เอ่อ...คุณคะ...คือ...มือคุณ” เสียงกังวานใสของหญิงสาวดังขึ้นจากทางด้านข้าง เรียกให้พลรามต้องหันกลับไปมองก่อนจะต้องเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจเมื่อพบว่าเจ้าของเสียงนั้นมีใบหน้าหวานละมุนไม่แพ้เสียงดวงตาของเธอกลมโตน่ารักและเป็นสีน้ำตาลอ่อนแบบคนมีเชื้อสายไครทาสม เรือนผมสีน้ำตาลแดงเดียวกับซ็อกโกแลตนมที่นั่นเสริมให้วงหน้าเรียววีรูปไข่ดูโดดเด่นชวนมองยิ่งนัก “คุณ...บีบมือฉันจนเจ็บไปหมดแล้วค่ะ”

หญิงสาวพูดตะกุกตะกักเมื่อถูกจ้องกลับด้วยดวงตาสีอำพันของหญิงงามแปลกตา

“ขอ...ขอโทษ...ผม...ผมไม่เคยขึ้นเครื่องบินมาก่อน ก็เลย...”

พลรามเอ่ยได้เท่านั้นก็หยุดพูด แล้วบีบมือเล็กบางที่วางอยู่บนพนักวางแขนแน่นเข้าไปอีกเมื่อเครื่องบินเริ่มเพิ่มความเร็วเพื่อทะยานขึ้นสู่ฟากฟ้า มือใหญ่ซุ่มโฉบไปด้วยเหงื่อเสียนหญิงสาวอดสงสารเขาไม่ได้จึงวางมืออีกข้างแนบลงไปบนหลังมือเขาเบาๆ อย่างอ่อนโยน ไอบ่อยจากมือน้อยๆ คู่นี้ทำให้หัวใจที่เต้นรวดด้วยความกลัวของพญาเสือนของแห่งป่าขุนดาร์บันส์สงบราบังลงอย่างน่าพิศวง

“ไม่ต้องกลัวนะคะ ใจเย็นๆ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ”

น้ำเสียงนุ่มนวลและรอยยิ้มชวนมองของเธอทำให้เสือนนุ่มไม่อาจละสายตาไปจากเธอได้ เขาเหมือนตกอยู่ในวงค์บางอย่าง จวบจนเมื่อเครื่องบินลอยอยู่กลางเวหาแล้ว เขาก็ยังไม่ยอมปล่อยมือเธอย่างๆ

“อะ...เอ่อ...ฉัน...ฉันมีลูกอมด้วยนะคะ ลองกินอะไรหวานๆ หน่อยไหมคะ เพื่อ...เพื่อจะดีขึ้น” หญิงสาวเสทำเป็นหาข้ออ้างในการดึงมือคืนแล้วควานหาลูกอมในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตยีนของตนเอง

“ผม...ชื่อพลราม”

ดวงตาสีทองยังคงจ้องดวงหน้าหวานเจี๊ยบไม่วางตา...ถ้ากินอะไรหวานๆ แล้วจะไม่กลัวเครื่องบินละก็ สงสัยต้อง ‘กิน’ เธอนี้ละ ดูท่าจะหวานที่สุดแล้ว

“ฉันชื่อเจลกาค่ะ เพื่อนๆ ชอบเรียกเยल्ली แต่ฉันชอบให้เรียกว่าจิลล์มากกว่า”

เจลกายื่นลูกอมให้ชายหนุ่มแปลกหน้าอย่างเป็นมิตร เขารับลูกอมมาแล้วฉีกกระดาษห่อออกอย่างรวดเร็ว ก่อนจะส่งลูกกวาดสีหวานเข้าปาก เคี้ยวกร้วมๆ เสียงดังเสียดจนคนให้ห่อดำไม่ได้ พลรามยิ้มตอบ เขาไม่รู้ว่าความกลัวในตอนแรกหายไปไหน รู้แต่เพียงส่องเริ่มคิดวนเวียนอยากจะชิม ‘เยल्ली’ แทนเสียแล้ว

น่ารัก...อยากได้...

เขาเสทำเป็นหันหน้าออกไปมองนอกหน้าต่างแล้วร่ายมนตร์ลึ้นๆ ในใจ เพียงครู่ผีเสื้อเรืองแสงก็บินจากปลายนิ้วแล้วแทรกหายเข้าไปในเรือนผมยาวสลวยของหญิงสาวผู้ไม่รู้ชะตากรรมว่าตนถูกเสื่อหมายตาอย่างเงียบเชียบ

รอให้เสร็จธุระก่อน แล้วค่อยแวะไปคาบ ‘เยल्ली’ กลับเข้าไปกินในปากก็แล้วกัน...

อีก!

ความคิดชั่วร้ายที่ผุดความขึ้นมาในสมองพลันเลื่อนหายไปราวหมอกต้องไอแดด เมื่อความเจ็บปวดแล่นปราดจากหัวใจผ่านเส้นเลือดไปสู่ส่วนอื่นๆ ของร่างกาย พลรามขบกรามแน่น ดวงตาลูบลงมองเส้นเลือดที่เริ่มกลายเป็นสีดำและแผ่ออกเป็นวงกว้างคล้ายใยแมงมุมบนผิวกายที่ไพล่พันแขนเสื้อออกมา เขาริบสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วกำหนดจิตใจใช้อ่านจมนตร์ข่ม ‘พิษ’ ให้คลายฤทธิ์ลงทีละนิดอย่างที่ทำมาตลอดระยะเวลา ๘ ปี...พิษที่ได้รับจากการกลืนกินหัวใจของศิวิน ผู้พิทักษ์พยัคฆ์คนก่อน เพื่อจะได้รับพลังมนตร์และสืบทอดหน้าที่ผู้พิทักษ์อย่างเต็มตัว

‘ไอ้ฆาตรกร!’

เสียงกรีดร้องของริษณามติยังคงลลอกหลอนทุกคราที่พิษกำเริบ สิ่งทีหญิงสาวพูดนั้นไม่ผิดเลยแม้แต่นิด เขาเป็นฆาตรกรจริงๆ นั่นละ ฆาตรกร

ที่ควักหัวใจของศิรินกินต่อหน้าต่อตาเธอผู้เป็นลูกสาว กลิ่นคาวเลือดและรสชาติอันเข้มข้นของหัวใจที่เต้นตุบๆ นั้นยังคงติดอยู่ที่ปลายลิ้น เป็นรสที่พาให้รู้สึกขมขื่นและปวดร้าวเสียยิ่งกว่าพิษร้ายที่สะสมอยู่ในหัวใจดวงนั้นเสียอีก

ศิรินถูกรมมานมายาวนานนับสิบปีด้วยพิษสารพัดสารพันปริมาณมหากาล จึงไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใดที่ในร่างกายและอวัยวะทุกส่วนอัดแน่นไปด้วยพิษซึ่งเป็นอันตรายต่อเผ่าพันธุ์ของชาวพยัคฆปุระ แต่ด้วยพลังอำนาจของผู้พิทักษ์ที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยองค์ดักคิน ร่ายยังทรงชีพ ศิรินจึงยังคงมีชีวิตอยู่ได้จนถึงวันที่ได้พบหน้าลูกสาวเป็นครั้งสุดท้าย... ก่อนที่จะถูกผู้สืบทอดสารเลวเช่นเขาปลิดชีวิต

แม้ในภายหลังเมื่ออธิษณามตีตั้งสติได้และคลายความโกรธลง แล้วเข้าใจว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นบีบบังคับให้เขาต้องกระทำเรื่องที่ทำให้เขาเกลียดตนเองไปตลอดชีวิต แต่ก็ไม่อาจลบล้างความจริงที่ว่าเขาสังหารบิดาของเธอเพื่อรักษาชีวิตของวิครานถ พญาเสือโคร่งดำผู้สืบเชื้อสายขององค์ดักคิน ร่ายได้อยู่ดี ดังนั้นเขาจึงไม่เคยเสียใจเลยที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากพิษที่ไหลเวียนอยู่ในร่างเช่นนี้ ด้วยถือว่าเป็นการลงโทษที่สาสมแล้ว

หลังจากโศกนาฏกรรมในครานั้นยุติ พลรามจึงตัดสินใจกลับเข้าไปซุนดาร์บานส์และไม่เหยียบย่างมาที่มูมไปอีกเลยหากไม่มีเหตุจำเป็นจริงๆ ไม่ว่าจะวิครานถจะพยายามคะยั้นคะยอเกมบังคับขู่เข็ญอย่างไรก็ตามที่ เขาไม่อาจทนสู้หน้าอธิษณามตีหลังจากทำเรื่องต่ำช้าเช่นนั้นลงไปได้ แม้เธอจะเอ่ยปากกระหว่างการพุดคุยผ่านโทรศัพท์ดาวเทียมว่าเธอเข้าใจสิ่งที่เขาทำเป็นอย่างไรดีและให้อภัยทุกอย่าง ขอให้เขามาเยี่ยมกันบ้าง อย่าเอาแต่เก็บตัวอยู่ในป่าเลย แน่หนอนว่าพลรามรับปากเพื่อความสบายใจของหญิงสาว แต่ก็ไม่ได้กลับไปเผชิญหน้ากับเธอจริงๆ เพื่อความสบายใจของตนเอง

จากที่เคยชอบเข้าไปทำตัวล่ำมะเลเทเมา ดื่มเหล้าเคล้านารีอยู่ในแดนชีวิไลซ์ เขากลับเก็บตัวอยู่แต่ในเขตแดนพยัคฆปุระ ยิ่งตั้งปณิธานว่าจะไม่

แต่ต้องหญิงสาวชาวพม่าคนประเนปกรองด้วยแล้ว ใครต่อใครก็พากัน
เข้าใจว่าเขานำเพ็ญพรตเล็กสนใจสตรีเพศไปเสียแล้ว แต่ในความเป็นจริง
เขายังไม่พบ ‘เหยื่อ’ อันโอชะเพียงพอที่จะปลุกเสียวร้ายในตัวให้ตื่นขึ้นมาเริ่ม
ออกล่าอีกครั้งต่างหากเล่า

จนกระทั่ง...วันนี้...

ดวงตาสีทองละจากผิวสีแทนที่กลับสู่สภาวะปกติของตนเอง แล้วลอบ
มองผิวขาวอมชมพูของคนที่นั่งข้างๆ ซ้ำๆ อย่างเงิบเงิบ กลิ่นกุหลาบจางๆ
ของครีมทาผิวที่ลอยกรุ่นมาจากกายของเธอนั่นบางเบา ทว่าชัดเจนสำหรับ
ประสาทสัมผัสผืนเนื้อธรรมดาของเลื้ออย่างเขาเหลือเกิน ชัด...จนก่อให้เกิด
ความรู้สึกหิวกระหายที่ทำให้เขาไม่อาจควบคุมคมเขี้ยวที่กำลังอกเลย
ริมฝีปากออกมาทีละน้อยได้

ให้ตาย...แม่คุณเอ๋ย...หอมหวานเป็นบ้า...

นานแล้วที่เขาไม่เคยได้สัมผัสผิวนุ่มๆ ของสตรีเลย ใช้ว่าผิวของเหล่า
หญิงงามในพม่าคนประจะจะไม่ชวนมอง เพียงแต่พวกหล่อนแข่งแกร่งเกินไป
จนเรียกได้ว่าแข็งกร้าว ไม่อ่อนหวานหรือบอบบางน่าทะนุถนอมแบบมนุษย์
สาวๆ แบบนี้ ที่จริง...เวลาหน้ามีตขึ้นมา เลื้ออย่างเขาก็ไม่เคยเลื้อกหรือกว่า
จะผิวขาวหรือผิวสีน้ำผึ้ง จะนุ่มถูกใจหรือว่าสากมือ เพียงแต่เขาไม่ได้รู้สึก
ปั่นป่วนจนเกือบตบะแตกเพราะดวงหน้าหวานน่าและผิวหอมๆ ของผู้หญิง
มานานมาก...นานจนจำไม่ได้แล้วว่าครั้งสุดท้ายที่ขย้ำเหยื่อจนสมใจอยากนั้น
เกิดขึ้นเมื่อใด

ต้องได้...ไม่ว่ายังไงก็ต้องได้...

“เอ่อ...” เจลกาทันกลับมายิ้มเจื่อนๆ ให้คนที่จ้องตนเองเป้งจนรู้สึก
อยากย้ายที่นั่งอย่างไรชอบกล “คุณรู้สึกดีขึ้นแล้วใช่ไหมคะ”

“ดีขึ้นแล้วครับ ต้องขอบคุณมากคุณจิลล์ ถ้าไม่ได้คุณผมคงแย่”

ลำเนียงภาษาอังกฤษของเขาแปร่งปร่า แต่ไม่ใช่แบบที่คนอินเดียทั่วไป
พูด น้ำเสียงของเขาไพเราะคล้ายพราหมณ์สาธยายมนตร์จึงให้ความรู้สึก

สูงส่ง คักดีลีทธี และเก่าแกโบราณอย่างน่าพิศวง เสียงนั้นชักนำให้
 เจลกาเริ่มมองชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีอำพันทองอย่างพิเนจพิเคราะห์เป็น
 ครั้งแรก เขาจับตัวรูปงามไม่น้อย ทว่าเป็นความงามที่แฝงความดุดันและ
 แกร่งกร้าวเอาไว้ทุกอณูกาย ใบหน้าของเขาเคร่งขมึมประหนึ่งรูปปั้นเทพ
 นักรบที่สถิตอยู่ตามวิหาร ยิ่งรวบเรื่อนผมยาวหยักศกเป็นมวยต่ำรัดด้วย
 เครื่องประดับสีทองเปล่งตาเช่นนี้ด้วยแล้ว ยิ่งดูเหมือนหลุดออกมาจากยุค
 บรรพกาลครั้งที่เทพเจ้ายังคงเดินปะปนอยู่กับเหล่ามนุษย์อย่างไรอย่างนั้น

“ฉันก็แค่ปลอบคุณเฉยๆ เอง ไม่ได้ทำอะไรมากมายเสียหน่อยนะคะ”
 เจลกากระดากเกินกว่าจะเอ่ยถึงเรื่องที่เขากุมมือเธอเอาไว้เป็นนานสองนาน
 “นี่คุณจะไปเที่ยวเมืองไทยหรือคะ”

หญิงสาวรีบเปลี่ยนเรื่องพูดด้วยท่าทางขัดเขิน ไ้อุ่นผิตปกติที่แผ่
 ออกมาจากกายเขาทำให้เธอรู้สึกใจเต้นแปลกๆ พิกล

“ผมจะไปเยี่ยมญาตินะ”

พลรามเลือกตอบสั้นๆ ภารกิจในครั้งนี่ของเขาไม่ควรแพรงพรายให้
 ‘มนุษย์’ ล่วงรู้ เรื่องที่อิรามหายไปนั้นถือเป็นเรื่องใหญ่ของพยัคฆปุระ
 ที่เดียว ถึงมีเชื้อสายของมนุษย์ปะปน แต่ถึงอย่างไรเขาก็เป็นทายาทของ
 นางพญาเสือโคร่งเผือกตนแรกในรอบพันปี อีกทั้งยังเป็นพี่รักใคร่ของ
 ทุกคนในเมืองลับแลกลางป่าขุนดาร์บานส์ หากวิศวานาจิตใจแสงสีเสียงของ
 บอลลิวูดจนไม่ยอมกลับไปนั่งบัลลังก์พยัคฆ์ขึ้นมาจริงๆ ละก็ อิรามคือ
 ทายาทอันดับต้นๆ ที่จะได้ขึ้นรั้งตำแหน่งเจ้าเมืองเสียวละ

ที่สำคัญที่สุด...อิรามคือหลานรักที่เขาเลี้ยงมากับมือ การที่ไ้อ่มมนุษย์
 สารเลวพวกนั้นกล้าเข้ามาล้วงคอเสือถึงถิ่นเท่ากับพยายามหน้ากันชัดๆ!

พญาเสือขนทองแค้นใจนักที่ไม่อาจช่วยอิรามได้ทัน กว่าโหมฮันที่ถูก
 ยิงจนได้รับบาดเจ็บสาหัสจะกระเสือกกระสนพาร่างอันบอบช้ำมาหาเขาได้
 ไ้อ้วกัลกลอบล่าสัตว์ก็หลบลิ้นหนีหายไปอย่างไ้ร่ร่องรอยแล้ว เขาพยายาม
 ตามกลิ่นของหลานชายไปจนถึงหมู่บ้านชายป่า แต่ดูเหมือนว่ามนุษย์ใจทราม

พวกนั้นจะเป็นมืออาชีพ ปกปิดร่องรอยของตนเองได้อย่างแนบเนียน พวกมันไม่เสียเวลารั้งรอกอยู่ในหมู่บ้านนานนัก รีบลักลอบล่ำเลียงบรรดาสัตว์ป่าที่ล่าได้ขึ้นเรือหนีหายไปทันที พลรามไม่อาจตามกลิ่นในน้ำได้และไม่ได้เสกมนตร์ติดตามอภิรามไว้ ด้วยไม่เคยคิดว่าจะมีมนุษย์หน้าโง่อาจหาญเข้ามาลึกลงเขตพยับคมบถเช่นนั้น แต่ดูเหมือนองค์ดักคิน รายจะยังเมตตาคอยู้ง้างตรงที่เหล่าพราหมณ์ในหมู่บ้านช่วยสืบเบาะแสให้จนรู้ว่าพวกมันเป็นใครและส่งสัตว์ที่ล่าได้ไปที่ไหน ไม่อย่างนั้นก็คงมีดบาดด้านเป็นแน่

และเพราะเหตุนี้เขาถึงต้องถ่อสังขารมาขึ้นเครื่องบินเป็นครั้งแรกในชีวิต ไม่ว่าจะอย่างไรมันจะต้องไม่เจ็บตัวเปล่าและเขาจะต้องช่วยอภิรามกลับสู่พยับคมปุระให้จงได้!

“แล้วคุณไปทำอะไรที่อินเดียครับ ไปเที่ยว?”

“อ้อ...ฉันไปงานแต่งงานของเพื่อนรุ่นพี่นะค่ะ ฉันก็เพิ่งเคยไปงานแต่งงานแบบอินเดียเป็นครั้งแรกเหมือนกัน สนุกดีนะค่ะ เต็มร่ากันทั้งคืนเลย”

สำหรับหญิงสาวแล้ว คนตรงหน้าเป็นเพียงคนแปลกหน้า เธอจึงเลือกที่จะพูดสั้นๆ อย่างสุภาพเพื่อรักษามารยาท

“อินเดียมีอะไรน่าสนใจให้คุณดูอีกเยอะ ถ้ามีโอกาสก็มาเที่ยวบ่อยๆ สิครับ”

หรือไม่ก็อยู่เลยก็ได้ ไม่ต้องกลับ...

“ถ้ามีโอกาสฉันต้องไปเที่ยวอีกแน่ๆ ค่ะ”

เจลกาทอบด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร แต่สิ่งที่กำลังหมายตาเหยื่อนั้นอยากเป็นมากกว่ามิตรแทบทุกขณะจิต แต่ต้องเก็บกดอาการเลื้อยหัวเอาไว้ อย่างสุดความสามารถ ถ้าปล่อยตัวเองให้ตบะแตกเสียตั้งแต่ตอนนี้ ภารกิจที่ต้องไปทำคงพังพินาศหมดแน่

อดทนไว้ก่อน พลราม แกจะเล่นสนุกกับเหยื่อได้ก็ต่อเมื่อจบภารกิจแล้วเท่านั้น ถึงอย่างไรเจ้าหล่อนก็ไม่มีทางรอดพ้นกรงเล็บเสืออยู่แล้ว!

“จะตื่นตื่นอะไรนักหนา ฮี กิริน”

กิรินหันไปมองน้องสาวฝาแฝดที่ดูกระวนกระวายด้วยแววตาติด จะรำคาญนิดๆ ดวงหน้าสวยคมตามแบบฉบับคนที่มีเชื้อสายของบรรพบุรุษ จากอินเดียเข้มขันประพิมพ์ประพายคล้ายเขาอยู่ไม่น้อย เพียงแต่ดูหวาน ละมุนกว่า ในขณะที่เขามีใบหน้าเป็นเหลี่ยมเป็นสันประสาชชาติตรี แม้จะเป็นแฝดกัน แต่เขากลับสูงกว่ากิรินอย่างเห็นได้ชัด

“จะไม่ตื่นตื่นได้ยังไงเล่ากิริน นี่เรากำลังจะได้เจอผู้พิทักษ์พยัคฆ์ ตัวเป็นๆ เลยนะ ผู้พิทักษ์นะ ผู้พิทักษ์!” สีหน้าและแววตาของกิรินยังคง ปรากฏร่องรอยของความตื่นตื่นที่ไม่อาจซุกซ่อนได้มิดมัน “ขนาดคนอยู่ที่ อินเดียยังแทบไม่มีโอกาสได้พบเลย แต่นี่พวกเราได้มารับท่านให้ไปพักที่บ้านเสียวะ”

ดวงตาคมหวานมองตรงไปยังกลุ่มคนที่กำลังทยอยเดินออกมาจาก ด้านใน พลังกระชับป้ายกระดาศที่เขียนด้วยภาษาฮินดีแน่นเข้า กิรินเป็น สาวสวย ตาคม ผอมยาว มีผิวสีน้ำผึ้งนวลเนียน แม้จะสูงเกินมาตรฐานสตรี ทัวไปอยู่บ้าง แต่เมื่อเทียบกับขนาดของผู้คนใน ‘เผ่าพันธุ์’ เดียวกันก็ถือว่า ปกติอย่างที่สุด

“ไม่ใช่แค่นั้นมั้ง” กิรินแบ่ปาก พอเข้าใจความรู้สึกของแฝดผู้น้อง ของเขาอยู่หรอก บิดาและมารดาของพวกเขาย้ายมาตั้งรกรากอยู่ที่ ประเทศไทยนานกว่าสามสิบปีแล้ว พวกเขาเองก็เกิดและเติบโตที่นี่ ไม่เคย มีโอกาสได้ย่างกรายกลับไปยังพัยคฆปุระแม่แต่ครั้งเดียว ดังนั้นเรื่องราว ต่างๆ ของเมืองลับแลกลางป่าซุนดาร์บานส์จึงเป็นเพียงนิทานก่อนนอนที่ ไม่รู้ว่ามีความเป็นจริงอยู่สักก็เปอร์เซ็นต์เท่านั้น “เธอน่ะอยากเห็นหน้าว่าที่ เจ้าบ่าวจนตัวลั่นละไม่ว่า ถ้าเขายอมแต่งด้วยละก็นะ...”

“พูดจาน่าเกลียด”

กิรินหยิกต้นแขนกิรินแก่เขิน แก้มทั้งสองข้างขับสีเลือดจนแดง ระเรื่ออย่างน่าหมั่นไส้ที่สุด ปีนี้เธออายุย่างเข้ายี่สิบสองปีเต็มแล้ว สมควร

แก่การเริ่มมองหาคู่หมายที่เหมาะสมเพื่อออกเรือนและมีครอบครัวตามธรรมเนียมของพยูคัมปุระ แต่ด้วยเชื้อสายของเลือดพราหมณ์ชั้นสูงที่ไหลเวียนอยู่ในร่าง จึงจำเป็นต้องเลือกผู้ที่มีฐานะและตระกูลสูงเทียมกันหรือสูงกว่าเพื่อศักดิ์ศรีของครอบครัว การมาเยือนของผู้พิทักษ์พยัคฆ์ถือเป็นโอกาสอันดีที่จะได้พบปะชายหนุ่มผู้เหมาะสมที่สุด... ไม่ลืมนึกตามจริงแล้ว เขาอาจสูงเกินศักดิ์ของเธอเสียด้วยซ้ำ แต่แล้วอย่างไรเล่า บิดากับมารดาของเธอเล่าว่าสมัยนี้ชาวพยูคัมปุระไม่ได้เคร่งครัดเรื่องยศศักดิ์หรือชาติตระกูลมากเท่าครั้งบรรพบุรุษอีกแล้ว มิเช่นนั้นราชกุมารีมีนา นางพญาเสือโคร่งเผือกแห่งขุนดาร์บานส์จะได้วิวาห์กับมनुษย์แท้ๆ ที่เป็นชาวกรุข่าหรือ

“ขอโทษที่ต้องด่าฝันเธอนะ ไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันเลยสักหน รู้ได้ยิ่งไงว่าผู้พิทักษ์พยัคฆ์ที่ว่าจะไม่ได้อันตาแก่หน้าตาอัปลักษณ์ หรือไม่ก็อ้วนเตี้ยม่อต้อเหมือนเพื่อนพ้องนี่ฮี้”

“ท่านผู้พิทักษ์เป็นญาติกับ วิศวนาถ ปาเทล นะ วิศวนาถหล่อระเบิดขนาดนั้น แล้วท่านจะอัปลักษณ์ไปได้ยังไงกันเล่า”

กิริณย่นจมูก เรื่องที่วิศวนาถ พญาเสือโคร่งดำตาดใจแสงสีเสียงในป่าคอนกรีตจนไม่ยอมกลับไปป่าโขงกางอันลึกลับไม่ใช่ความลับของจักรวาลแต่อย่างใด ไม่ว่าจะประกาศจะยื่นคำขาดให้เจ้าชายผู้เยอหยิ่งกลับไปครองบัลลังก์หลายต่อหลายครั้ง วิศวนาถก็ไม่สนใจ เขาโลดเล่นอยู่ในจอเงินระดับโลกต่อไปอย่างท้าทาย แดมโด่งดังมากเสียด้วย ขนาดการ์ณ พี่ชายฝาแฝดของเธอยังเป็นแฟนคลับเหนียวแน่นของวิศวนาถเลยเชียว

“อย่าเพิ่งแน่ใจนัก เป็นญาติกันก็ไม่ได้หมายความว่าหน้าตาเหมือนกันเสียหน่อย เป็นแฝดกันแบบเราก็ว่าไปอย่าง” การ์ณแค้นหัวเราะ แล้วชี้นิ้วไปยังประตูทางออกสำหรับผู้โดยสารที่คลาคล่ำไปด้วยผู้คน “โหน ดูโหนเพลอๆ อาจจะดีเยี่ยมหลังค่อมแบบลุงคนนั้นก็ได้อ...”

ประโยคที่เหลือกลิ้นหายเข้าไปในลำคอทันทีที่เขาเห็นร่างสูงใหญ่ผิดธรรมดาเดินฝ่าฝูงชนตรงมาทางตนเอง เจ้าของร่างนั้น...เป็นชายหนุ่มผู้มีใบหน้าหล่อคม เรือนผมยาวหยักศกถูกรวบเป็นมวยต่ำหลวมๆ รััดด้วย

เครื่องประดับสีทองดูแปลกตาเผยให้เห็นโครงหน้ากร้าวกระด้างประหนึ่ง
นักรบโบราณ ดวงตาของเขาคมกล้าและเป็นสีทองสุกปลั่งอันเป็นส่วนผสม
ของสีอำพันทองและบรันดิรสเข้ม ขยับให้เครื่องหน้าส่วนอื่นๆ ดูดุดันและ
ทรงอำนาจอย่างยิ่ง

การันรู้ในวินาทีนั้นเองว่าเสื้อสายเลือดบริสุทธ์ีแตกต่างกับพวกตนที่
มีเชื้อสายมนุษย์เจือปนอย่างไร

ชายหนุ่มที่กำลังเยื้องย่างตรงมาอย่างเนิบช้าทว่ามั่นคงนั้น ตรึงการัน
และกัรณเอาไว้ด้วยกลิ่นอายอันน่าเกรงขามที่แผ่ออกมาจากทุกอณูกายจน
พวกเขาไม่อาจขยับเขยื้อนได้ ลึมกระทั่งวิหยาใจเสียดด้วยซ้ำ! ยิ่งเขาก้าวเข้า
มาใกล้มากเท่าใด การันก็ยิ่งรู้สึกเหมือนเนื้อตัวแข็งทื่อด้วยความหวาดกลัว
มากเท่านั้น กระโถของพญาพาฬร้ายนั้นทรงอำนาจหนัก เทพทำให้ประสาท
สัมผัสไวเหนือมนุษย์ของเขาปั่นป่วนจนไม่อาจควบคุม ‘เลือด’ ในกายของตน
ไว้ได้

‘รูปถ่ายสักใบก็ไม่มีให้ดู แล้วจะรู้ได้ยังไงว่าคนไหนคือคุณพลราม
ของพ่อ’

‘ไม่จำเป็นหรอก เตี้ยจ้อยแล้วก็จะรู้เองว่าคนไหนคือผู้พิทักษ์พยัคฆ์’
การันเพิ่งเข้าใจสิ่งที่บิดาพูดอย่างแจ่มชัดในตอนนั้นเอง ต่อให้รายล้อม
ด้วยคนนับพันก็ยิ่งรู้ กลิ่นสาบเลือดแรงออกปานนี้ เห็นปุ๊บก็แยกออกปั๊บเลย
เชียวว่าเป็นเลือดไม่ใช่คน!

“เก็บเตี้ยด้วยเจ้าหนู เตี้ยคนก็แตกตื่นกันหมดหรอก”

ประโยคแรกที่พลรามเอ่ยเมื่อเดินมาถึงท่าเอากัรณสะดุ้งโหยง รีบ
ยกมือขึ้นแตะคมเขี้ยวที่งอกเลยริมฝีปากออกมาก่อนจะตะปบซ่อนเอาไว้
อย่างรวดเร็ว ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเต็นระริกด้วยความสับสนระคนหลากใจ

เจ้า...เจ้าหนู? เจ้าหนูอย่างนั้นหรือ...ไม่เคยมีใครเรียกเขาด้วยคำที่ฟัง
ดูหลงยุคขนาดนี้มาก่อน

‘ไม่เคยเจอเลือดตัวอื่นนอกจากพ่อกับแม่มาก่อนเลยละสิท่า ถึงควบคุม

ตัวเองไม่ได้แบบนี้”

ถ้าจะพูดให้เจาะจงตรงประเด็นจริงๆ ก็คือ...เลือกรุ่นกระเตาะทั้งสอง
ตนนี้ไม่เคยเจอกับเสือเขี้ยวสายบริสุทธ์จากพยัคฆปุระมาก่อน กลิ่นอาย
เข้มข้นของเขาจึงมีผลต่อสัญชาตญาณดิบในตัวของพวกเขาอย่างรุนแรง ถ้า
สติสตั้งไม่มั่นคงละก็ รับรองว่าได้กลายเป็นเสือกลางสนามบินแน่!

“อ้าว เป็นไปหรือไร หรือว่าพูดภาษาคนไม่เป็น”

ริมฝีปากหยักลึกที่ล้อมกรอบด้วยไรหนวดสีเขียวจางๆ ยกขึ้นเป็น
รอยยิ้มขบขันแถมหยันนิดๆ น้ำเสียงของเขาทุ้มต่ำน่าฟังดังเสียงพราหมณ์
สาธยายมนตร์ และพาให้หัวใจของสาวน้อยอีกคนที่กำลังจ้องมองเขาด้วย
แววตาหวานฉ่ำเคลิบเคลิ้มจนเกือบอาการไม่อยู่

“พูดเป็น...ครับ”

ดวงตาสีทองของคนตรงหน้าทำเอาการันที่ตั่งใจจะพูดห้วนๆ ใส่ต้อง
รีบใส่คำลงท้ายอย่างสุภาพในประโยคทันใด เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อ
ปรับระดับอารมณ์ของตนเองลงและพยายามตั้งสติให้มั่น เขี้ยวแหลมคม
จึงหดกลับเข้าที่เรียบร้อย

“ก็ดี” พลรามเบนสายตาไปยังป้ายกระดาศในมือของหญิงสาว เขา
พอเดาได้ว่าชื่อของเขาที่เขียนด้วยลายมือประณีตบรรจงนี้ น่าจะเป็นลายมือ
ของผู้หญิง บางที...อาจจะแม่สาวที่ถือป้ายนี้ละที่เป็นคนเขียน “พวกเธอ
เป็นลูกของซานจิตกับอมิตาไซ่ไหม”

คำถามนั้นเพียงเพื่อย้ำให้แน่ใจ ไม่ได้หมายความว่าไม่รู้

การันหัวหน้าอย่างไม่พอใจนิดหนึ่งเมื่อได้ยินอีกฝ่ายเรียกบิดาและ
มารดาด้วยชื่อเฉยๆ ทั้งที่อายุน้อยกว่า เอ...หรือจะมากกว่ากันนะ เขาเคย
ได้ยินพ่อเล่าว่าหลังจากเข้าพิธีรับตำแหน่งแล้ว อายุขัยของผู้พิทักษ์พยัคฆ์
จะยืนยาวกว่าชาวพยัคฆปุระทั่วไป ไม่น่าว่าชายที่ชื่อพลรามผู้นี้ อาจจะมี
อายุมากกว่าที่ตาเห็นก็เป็นได้

“ไซ่คะท่าน” ก็รันรีบเอ่ยอย่างยินดี เธอซ่อนตามองไปหน้าหล่อม

ด้วยความชื่นชม “พวกเราเป็นลูกของพ่อชานจิตกับแม่อมิตา ฉันชื่อกีรณ ส่วนคนนี้เป็นพี่ชายของฉันชื่อการันคะ”

อ้อ...เป็นลูกแฝดของชานจิตสินะ...ดูเหมือน ‘อะไรๆ’ จะโตหมดแล้วนี่ ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว...

“ไม่ต้องเรียกฉันว่าท่านหรือ เรียกพี่ก็ได้”

รู้ว่าไม่ควรส่งสายตาให้สาวเจ้า แต่จะอย่างไรได้เล่า ก็สันดานเดิมมันเลิกยาก...

เสียงของพยัคฆ์หนุ่มอ่อนลงในขณะที่ดวงตาอประกายแพรวพราวในแบบที่การันไม่คาดคิดว่าจะได้เห็นจากคนที่ได้ชื่อว่าเป็นทเวะเดินดินแห่งนครลับแล...เดี๋ยวก่อน! ผู้ประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์ของพยัคฆ์ปุระควรจะสำรวมและสุขุมคัมภีรภาพมิใช่หรือ

“แล้วข้าของกับกระเป่าเดินทางล่ะครับพี่” การันเอ่ยแทรกขึ้น เมื่ออีกฝ่ายขอให้เรียก ‘พี่’ เขาก็ไม่ขัดศรัทธา ถึงจะไม่ได้บอกเขาก็เถอะ “ทำไมมีแค่น้ำใบเดียว”

“มีของแค่นี้ก็พอแล้วนี่” พลรามปรายตามองเสื้อหนุ่มรุ่นกระเตาะชนิดหนึ่ง แล้วตอบไปบนถูงย่ามเก่าๆ ที่สะพายอยู่เบาๆ ในนั้นมีชุดสีแดงสำหรับออกรบอยู่หนึ่งชุดกับสายประคำหนึ่งเส้นซึ่งสำคัญที่สุดสำหรับเขา “ฉันรีบออกมาจากป่า ไม่มีเวลาเก็บข้าวเก็บของหรือก วิชาวนาถเป็นธุระจะองตัวเรือบินให้แล้วก็ให้บัตรเหล็กดำๆ กับเงินฝรั่งโครามาปึกหนึ่ง บอกว่าให้มาซื้อหาเสื้อผ้ากับข้าวของอย่างอื่นที่นี้”

“บัตรเหล็กดำๆ?”

การันเพิ่มพาคู่มือหนึ่งก่อนจะทำตาโต...ให้ตาย! หมายความว่าวิชาวนาถให้แบล็กการ์ด บัตรเครดิตไม่จำกัดวงเงินซึ่งทำจากไทเทเนียมแท้ๆ แก่ญาติที่ดูหลงยุคจนไม่น่าจะใช้เป็นอย่างนั้นหรือ แถมยังเรียกเงินดอลลาร์ว่าเงินฝรั่งโคราอีก ออยากจะบ้าตาย!

“ตกลงเราจะยืนคุยกันอยู่อย่างนี้จนถึงชาติหน้าเลยไหม”

พลรามทำเสียงจิกจิกอยู่ในลำคอ ประสาทหูอันดีเยี่ยมของเขาคอยแต่จะจับเสียงขึ้นลงของเครื่องบินแทบตลอดเวลา เขาเกลียดเสียงนี้ซะมด-ยาด ได้ยินแล้วชนลุกฉิบ แต่ก็ทำให้เพล่นึกถึงมือนุ่มๆ ของสาวน้อยอีกคนด้วย คิดถึงตรงนี้เสื้อหนุ่มก็หันกลับไปมองทางด้านหลัง ร่างเพรียวระหงของหญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลหยักศกเหมือนขนมสายไหมรศการา-แมลกำลังลากกระเป๋าดูทางตรงไปยังทิศตรงข้าม ผีเสื้อสีขาวตัวน้อยที่แทรกอยู่ในเส้นผมของเธอเปล่งแสงรับกับแสงที่ปลายนิ้วของเขากลับเป็นจังหวะตราบไต่ที่เขาไม่เคยลลายมนตร์ ไม่ว่าเธอจะหนีไปซ่อนตัวที่ไหนเขาก็จะหาเธอพบ

แม่เยลลีแสนหวาน...

“ถ้าฉันเร่าก็ไปกันเถอะค่ะ ป่านนี้พอกับแม่คอยพี่พลรามแยะแล้ว เห็นเตรียมทำอาหารไว้รอต้อนรับเยอะเลย”

ก็รันเรียกพลรามว่าพี่ด้วยกิริยาที่บั่นให้ดูเคอะเขินและไร้เดียงสา แต่เสื้อหนุ่มผู้ผ่านร้อนผ่านหนาวมานักต่อนักก็พอมองออกว่านี่คือการทอดสะพานเชื้อเชิญอย่างมีจริตและชั้นเชิงพอตัว

จะว่าไปเจ้าหล่อนก็สวยสะดุดตาดีอยู่หรอก อวบอ้วนน่าเคี้ยวแบบที่เขาชอบ เพียงแต่เป็นสาวชาวพยัคฆปุระนี่ละ...แม่เสื้อพวกนี้ร้ายนัก ลองแผลอเขมือบเข้าไปเมื่อไหร่ รับรองว่าจะเกาะติดหนีบไปทั้งชาติ ฉะนั้นต่อให้หุ่นดินระเบิดแบบ อันนี่ ซิงห์ นางเอกบอลลิวูดยอดขวัญใจ เขาก็ไม่มีวันแตะแม่แต่ปลายก้อย อย่างมากก็แค่กระเช้าเข้าเหยงแก่ซึ่งนั่นละน่า หากินเอาข้างนอกสบายใจกว่าเยอะ!

“ก็ดี” พลรามส่งยิ้มให้หญิงสาวก่อนจะหันไปหากำรัน “เจ้าหนู เดี่ยวช่วยเวะชื่อของให้ฉันสองอย่างได้ไหม”

เขาล้วงมือลงไปในย่ามแล้วส่งธนบัตรใบละหนึ่งร้อยดอลลาร์ให้กำรัน ปีกหนึ่งเหมือนเป็นเพียงของไร้ค่า

“ของอะไรอะ”

ชายหนุ่มรีบคว้าเงินปีก้นไว้ด้วยกลัวว่าเจ้าหน้าที่ในสนามบินจะเห็นเข้า แล้วเขาต้องมานั่งตอบคำถามว่าพลรามนำเงินจำนวนมากมายขนาดนี้เข้าประเทศมาได้อย่างไร...เขาเองเห็นแล้วยังตกใจเลย รู้ว่าผู้พิทักษ์มีเวทมนตร์ทำได้ทุกอย่างแม้แต่พรางตาเจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองไม่เห็นสิ่งที่ไม่อยากให้เห็น แต่ก็ไม่ควรเสี่ยงให้ตกเป็นเป้าสายตาไม่ใช่หรือ

“อย่างแรกเลยก็...โทรทัศน์แบบโทร. ผ่านดาวเทียมได้” พลรามเคาะลิ้นในปากอย่างครุ่นคิด “อย่างที่สองคือเบียร์”

“หา...เบียร์?” ใบหูของการณ์กระดิกเร็วเร็ว รู้สึกเหมือนหูผาดไป “หมายถึงเหล้าเนี่ยนะ”

“เหล้าด้วยก็ได้ ซื้อมาให้หมดนั่นละ ฉันไม่ได้ดื่มมานานแล้ว” พลรามส่ายะยี้ม “ฉันต้องย้อมใจสักหน่อยก่อนจะออกศึกใหญ่!”

“พีก้อง”

เจลกาย้มกว้างเมื่อเห็นหน้าคนคุ้นเคย เธอละมือจากกระบี่เดินทางที่ลากอยู่แล้วโผล่เข้าไปกอดชายหนุ่มเจ้าของร่างสูงโปร่งอย่างสนิทสนม ใบหน้าขาวจัดของเขาแตะแต่มีไปด้วยรอยยิ้มของความยินดี ดวงตาวาวเร็วขึ้นเดียวแบบคนมีเชื้อสายจีนหยีลงทันทีที่ริมฝีปากบางเฉียบขยับยิ้ม ยิ้ม เขาโอบสองแขนรอบร่างของหญิงสาวหลวมๆ

“ว่าไงฮีเรา มาถึงก็อ่อนเลย จะเอาอะไรอีก”

ก้องเกียรติดจุดจบบนกระหม่อมบางของหญิงสาวเร็วๆ อย่างเคยชิน พยายามกตความรู้สึกอยากจุมพิตริมฝีปากอวบอิมของเธอเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

“เหมม...จิลล์ไม่ได้อ่อนอะไรเสียหน่อย จิลล์แค่นี้ได้เจอพี่ชายของตัวเองเสียที ไม่เจอกันตั้งนาน คิดทั้ง คิดถึง” เจลกาซ้อนตาขึ้นมองชายหนุ่มอย่างน่ารัก

สรรพนามเรียกขานของเธอทำให้เขาชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนจะยิ้ม

กลบเกลื่อนเช่นทุกที

“อย่ามาทำเป็นปากหวานหน่อยเลย ไม่เจอหน้ากันแค่อาทิตย์เดียว แถมวิตีโอดอลเห็นหน้ากันทุกวัน เมื่อจะแย่” ก้องเกียรติเสทำเป็นใช้นิ้วจิ้มหน้าผากหญิงสาวแล้วตันเบาๆ

“ใจร้าย พี่ก้องไม่คิดถึงจิลล์เลยหรอคะ”

“ไม่เลย เราไม่อยู่นี่ดีเสียอีก ไม่มีใครรบกวนวกับพี่เวลาทำงาน”

ปากพูดว่า ‘ไม่’ แต่ใจกลับตอบสวนทางว่า ‘ใช่’...เขาคิดถึงเธอมาก ยามเจลาไปต่างประเทศหรือไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อนๆ ที่มหาวิทยาลัย ทีละหลายๆ วัน เขารู้สึกเหมือนชีวิตขาดอะไรไปสักอย่าง...คิดถึงเสียงหัวเราะ คิดถึงกลิ่นแชมพูหอมๆ และคิดถึงดวงตางามซึ่งที่ทำให้ใจเขาเต้นไม่เป็นสำทุกครั้งที่เขาจะมา เมื่อรู้ว่าเธอจะกลับจากอินเดียวันนี้ เขาถึงขนาดเลื่อนการประชุมงานที่บริษัทออกไปเป็นวันพรุ่งนี้เพื่อทุ่มเวลาทั้งวันที่เหลืออยู่ให้แก่คนสำคัญ

“งานอีกแล้ว ทำทางคุณพ่อจะใช้งานพี่ก้องหนักเกินไปแล้วนะคะเนี่ย พี่ก้องถึงได้หายใจเข้าออกก็มีแต่งงานๆ ตลอดแบบนี้”

เจลาแกเสริมทำหน้าง้ำ เธอรู้ว่าสิ่งที่เรียกว่างานนั้นสำคัญสำหรับ ก้องเกียรติมากเพียงไหน ตั้งแต่เรียนจบปริญญาโทจากต่างประเทศ เขาก็กลับมาช่วยงานรชาเทพที่บริษัทอย่างมุ่งมั่น ใครต่อใครพากันคิดว่าเขาขยัน โหมงานหนักชนิดหามรุ่งหามค่ำเช่นนี้เพื่อเอาหน้ากับบิดาของเธอ อีกทั้งยัง ทะเยอทะยานอยากสูบสมบัติทั้งหมดของครอบครัวเธอ แต่หญิงสาวรู้ดีที่ว่า พวกเขาปากหอยปากปูพวกนั้นว่าก้องเกียรติทำทุกอย่างเพื่อตอบแทนบุญคุณ บิดาของเธอต่างหากเล่า

คิดมาถึงตรงนี้ เจลาภาอดรู้สึกสงสารก้องเกียรติไม่ได้ เขาเกิดมาใน ครอบครัวที่เพียบพร้อมทุกอย่าง ทั้งชาติตระกูล ทรัพย์สินเงินทองและ ความรักจากพ่อแม่ แต่เป็นเพราะอุบัติเหตุเครื่องบินตกเมื่อสิบแปดปีก่อน ได้พรากทุกสิ่งที่มีไป เขากลายเป็นเด็กกำพร้าที่ไม่มีญาติพี่น้องคนใด

ยอมรับไปดูแลด้วยกลัวว่าจะเป็นภาระ มีเพียงญาติห่างๆ อย่างธราเทพ เท่านั้นที่ยื่นมือให้ความช่วยเหลือ วินาทีที่บิดาจูงก้องเกียรติซึ่งในขณะนั้นมีอายุสิบปีเข้ามาในเขตรั้วบ้าน คือวินาทีที่เธอบอกตนเองว่าต่อจากนี้เธอจะมีพี่ชายเป็นของตนเอง และจะรักเขาให้เหมือนกับเป็นสมาชิกในครอบครัวคนหนึ่ง

“คุณพ่อไม่ได้ใช้งานพี่หนักเสียหน่อย พี่อยากทำของพี่เองต่างหาก” ชายหนุ่มยิ้ม “พูดถึงงานพี่ก็นึกขึ้นมาได้ ลูกเสื้อเบงกอลมาถึงสวนสัตว์แล้วนะ”

“อ้อ มาถึงแล้วหรือคะ” ดวงตาของเจลกาทอประกายตื่นตื่น “ทำไมมาเร็วจัง นี่เราเดินเรื่องตามขั้นตอนทุกอย่างถูกต้องแล้วใช่ไหมคะ”

“ทุกตัวมีเอกสารครบเรียบร้อยจ้ะ รับรองว่าไม่มีใครมาจับคุณพ่อหรือหน้า” ก้องเกียรติขี้ริ้วเฒ่าของคนที่ช่างซักอย่างมันเขี้ยว “ก่อนหน้านี้เราเดินเรื่องกันมาเป็นปีแล้ว กว่าจะได้รับอนุญาตนี้เลือดตาแทบกระเด็น ยังดีนะที่ห้าวันเปิดตัวสวนสัตว์เดือนหน้า ไม่อย่างนั้นเป็นเรื่องเขี้ยวละ เป็นสวนสัตว์แท้ๆ แต่ดันไม่มีเสื้อ”

ชายหนุ่มพูดติดตลกที่ฟังไม่ตลกเสียเลยสำหรับเจลกา เธอไม่เห็นด้วยเรื่องโครงการสวนสัตว์ซาฟารีของบิดากับพี่ชายคนละสายเลือดเท่าใดนัก ต่อให้สร้างขึ้นด้วยเจตนาดีที่จะอนุรักษ์พันธุ์สัตว์หายากทั้งในไทยและเทศ บวกกับเหตุผลทางธุรกิจอีกนิดหน่อย เธอก็ยังคิดว่าสัตว์ป่าก็ควรอาศัยอยู่ในป่าอยู่ดี...มนุษย์ร้ายๆ ไม่อยากจากบ้านของตนเองไปไหนนานๆ หากไม่จำเป็น แล้วสัตว์ในสวนสัตว์ที่ต้องทิ้งป่าดงพงไพรมาอยู่ในป่าคอนกรีตเล่า จะรู้สึกเช่นไรกันหนอ

“เอ...แต่จิลล์ก็เห็นมีเสื้อตั้งหลายตัวแล้วไม่ใช่หรือคะ”

หญิงสาวมองคนที่หันมาคว่ำกระเป๋าดูเส้นทางของเธอไว้มือหนึ่ง ส่วนอีกมือจูงเธอให้ออกเดินอย่างประหลาดใจ เท่าที่จำได้ เมื่อสองปีที่แล้วธราเทพได้ติดต่อขอซื้อเสื้อเบงกอลโตเต็มวัยจากสวนเสื้อชื่อดังในประเทศไทย

มาเกือบสิบตัว แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ จึงหันไปทำเรื่องขออนุญาตนำเข้ามาจากต่างประเทศแทนซึ่งใช้เวลาเดินเรื่องยาวนานกว่าที่คิดมาก กว่าที่จะผ่านขั้นตอนทั้งหมดมาได้ รวมไปถึงการฝังไมโครชิปในตัวเสือตามระเบียบของทางการ ก็ยืดเยื้อมาเป็นปี แต่ก็สำเร็จทันเวลาในที่สุด

“พวกเสือโตเต็มวัยก็ให้อยู่ในกรง ส่วนลูกเสือก็เอาไว้ให้ลูกค้าที่มาเป็นครอบครัวได้ศึกษามันอย่างใกล้ชิดไง ให้เด็กๆ ป้อนนมเสือ ถ่ายรูปคู่...”

“แล้วก็เก็บเงินเพิ่มซะให้หมดคะ” เจลกาดักคอบอย่างรู้ทัน “พี่ก้องนี่คิดทุกเรื่องเป็นธุรกิจไปหมดเลย”

“ก็ไม่ทุกเรื่องหรอกน่า” ก้องเกียรติลอบถอนใจ...อย่างน้อยก็เรื่องของเธอ “พี่รู้ว่าจิลล์ไม่ชอบเรื่องที่พี่กับคุณพ่อทำ แต่ถ้าเราจะหาเงินทุนมาหมุนเวียนเพื่อให้สวนสัตว์เลี้ยงตัวเองได้ ก็ต้องหาวิธีเรียกแขกแบบนี้ นั่นละ”

“แต่เราก็ทำอย่างอื่นได้นี่คะ อย่างทำของที่ระลึกขาย พวกพวงกุญแจ เสืวยืด หรือตุ๊กตาสัตว์นี่คะ”

หญิงสาวก้าวเท้าตามชายหนุ่มไปยังลานจอดรถที่มีผู้คนบางตาด้วยสีหน้ากังวล

“แหม หัวการค้าเหมือนกันนี่ สมเป็นลูกสาวคุณพ่อจริงๆ นะเรา” ก้องเกียรติตรงไปยังรถเก๋งคันงามแล้วกดรีโมตปลดล็อก จากนั้นจึงอ้อมไปเปิดฝากระโปรงท้าย “ไอ้ของที่ระลึกพวกนั้น พี่จัดทำไปบางส่วนแล้ว สั่งออกแบบใหม่เป็นพิเศษเลยนะ หาซื้อได้จากที่สวนสัตว์เราที่เดียวด้วย คิดว่าก่อนงานเปิดตัวคงผลิตเสร็จหมด ดูๆ แล้วถ้าลงประชาสัมพันธ์ตามสื่อต่างๆ ก็น่าจะขายถล่มทลายแน่”

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องเอาลูกเสือมาป้อนนมก็ได้นี่คะ สงสารมันออก ถ้าคนมากันเยอะๆ มันคงกินจนจุกพอดี”

เธอยังจำเรื่องครั้งที่ผ่านมาสวนสัตว์กับเพื่อนๆ ได้ดีดตา ครั้งนั้นลูกเสือดาวน้อย ดาวเด่นของทางสวนสัตว์กินนมจนอึดแล้ว แต่ยังมีนักท่องเที่ยวต่อ

แถวถ่ายรูปอยู่ คนดูแลจึงให้ลูกเสือกินนมจากมือนักท่องเที่ยวต่อไปอีกนิด ด้วยคิดว่าไม่น่าเป็นอะไร แต่เจ้าสัตว์น้อยที่น่าสงสารกลับสำลักนมแล้ว สำรอกที่กินไปก่อนหน้านั้นออกมาจนหมด ดูแล้วรู้สึกเวทนาจับใจ

“เราถึงต้องมีหลายตัวหน่อย ให้หมูนเวียนเปลี่ยนกันเป็นรอบไปจะ แต่ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอกนะ พี่จ้างผู้เชี่ยวชาญมาคอยดูแลอยู่แล้ว เขาไม่ปล่อยให้ลูกเสือกินจนสำลักนมแน่ พี่กำชับทุกคนแล้วว่าต้องระมัดระวังให้ดี เพราะน้องสาวของพี่รักสัตว์มากกว่าคน ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาพี่คงโดนแบ่งจนหุซซา”

เสียงพูดกั๊กหัวเราะนั้นติดจะล้อเลียนอยู่นิดๆ ทำเอาคนฟังทำปาก ยี่นอย่างแสบงอน

“แหม พี่ก็องก็ชอบล้อกันอยู่เรื่อย จิลล์ไม่ได้ร้ายกาจขนาดนั้นเสีย หน่อย” แม้จะรู้ว่าพี่ชายเทียมของเธอเป็นคนพูดคำไหนคำนั้น แต่ก็ยังรู้สึก กังวลอยู่ดี

“น้อยไปนะสิ เราน่ะชอบดูพี่จะตาย” ก้องเกียรติยกกระเป๋าส่งท้ายรถ แล้วหันกลับมามองสีหน้าเจือความกังวลของหญิงสาว “ถ้าเป็นห่วงออกนอก หน้าเสียขนาดนี้ จะไปแหวะดูลูกเสือกที่สวนสัตว์ใหม่กว่าสภาพความเป็นอยู่ ของพวกมันเป็นยังไง จะได้สบายใจ อ้อ แล้วก็จะได้เจอคุณพ่อด้วย ท่าน อยู่ที่นี่พอดี แต่ถ้าเหนื่อยจากการเดินทางก็ไม่ใช่ไรนะ จะกลับบ้านไป พักผ่อนก่อนก็ได้”

“จิลล์ไม่เหนื่อยค่ะ จิลล์อยากไปดูลูกเสือก” เจลกาส่ายหน้าเร็วจนผม กระจาย

ก้องเกียรติมองกลับมาด้วยแวตาทาบขบขัน เวลาอยู่กับเขาและธราเทพ เธอชอบทำตัวเหมือนเด็กเล็กๆ แต่ต่อหน้าคนอื่นชอบวางตัวเป็นผู้ใหญ่กว่า อายุทั้งที่เพิ่งจะอายุครบยี่สิบปีไปเมื่อเดือนก่อนนี่เอง

“สรุปว่าอยากเจอเสือกมากกว่าคุณพ่ออย่างนั้นถอะ เดี่ยวพี่จะฟ้อง คุณพ่อว่าจิลล์รักเสือกมากกว่าท่าน”

“ไม่ใช่เสียหน่อย จิลล์ต้องรักคุณพ่อมากกว่าอยู่แล้ว อ้อ แล้วก็รักพี่ก็องด้วย” เจลกาก็ยิ้มกว้างอย่างฉอเลาะ

ก็องก็ยรีตึงไปชั่ววู้อใจ... เขาก็รักเธอ แต่คงเป็นคนละแบบกับที่เธอรัก...

“อ้อนยันเตนะเรา อยากไปก็ตามใจ ก็ดีเหมือนกัน จะได้ชวนคุณพ่อกินข้าวด้วยเสียเลย” ชายหนุ่มแสวงทำเป็นย่นจมูกเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก อันแสนอ่อนหวานกลับลงไปนอก “ว่าก็ว่าเถอะ มาถึงก็สนใจแต่เรื่องเสีย แล้วนี่ไปอินเดียมาเป็นยังไงบ้าง ไม่เห็นเล่าให้ฟังเลย มีเรื่องอะไรน่าตื่นเต้นบ้างไหม”

เรื่องตื่นเต้นอย่างนั้นหรือ...

คนที่กำลังจะก้าวขึ้นไปนั่งบนรถซังกัน ภาพใบหน้าหล่อคมและดวงตาสีอำพันทองอันทรงอำนาจของเพื่อนร่วมทางผุดวาบขึ้นมาในสมอง ทั้งที่นั่งข้างกันเพียงชั่วระยะเวลาไม่กี่ชั่วโมงแท้ๆ แต่ไม่รู้ทำไมเธอถึงจำรายละเอียดเรื่องราวของเขาได้ชัดเจนเพียงนี้กันหนอ

“เรื่องตื่นเต้นอะไร ไม่มีหรอกค่ะ” เจลกาหัวเราะเสียงแห้ง เธอพยายามสลัดภาพคนที่จับมือเธอเอาไว้แน่นทั้งตอนที่เครื่องขึ้นและตอนลงจอดออกไปจากความคิดอย่างรวดเร็ว หากก็องเกียรตึฐู้เข้าต้องเอ็ดเธอใหญ่โตแน่ที่ยอมให้ผู้ชายแปลกหน้าแตะเนื้อต้องตัวแบบนี้... บ้าชะมัด ขนาดตัวเขาไม่อยู่ตรงนี้ แต่ไออุ่นและกลิ่นอายของเขากลับยังประทับอยู่บนมือของเธอไม่ยอมจางหายไปเสียที “มีแต่เรื่องขำๆ เสียมากกว่า นี่ถ้าไม่ติดว่าขอคุณพ่อไม่ได้แค่อาทิตย์เดียว จิลล์จะอยู่ต่อแล้ว เพื่อนๆ ก็ยังอยู่เที่ยวต่อกันทุกคนเลย”

“คิดแต่เรื่องเที่ยวเล่นนะเรา ไปแค่อาทิตย์เดียวก็พอแล้วมั้ง จะสอบปลายภาคอยู่แล้วไม่ใช่หรือ หนังสืออ่านบ้างหรือยัง”

เขาแสวงทำเป็นดูอย่างไม่วางใจนัก รู้ว่าหน้าตาอึมๆ ของตนเองไม่เคยทำให้แม่ห้องน้อยของเขาเกรงกลัวแม้แต่เพียงครึ่ง

“จิลล์เพิ่งกลับมาที่ห้องก็มาได้เบียร์เรื่องอ่านหนังสือสอบเลยเหรหะ
 เขี่ยบเกินไปแล้ว” เจลกายนจุมูกใส่พี่ชาย “วันนึงดคุยเรื่องเรียนหนึ่งวันคะ”

พูดจบก็รีบผลุดเข้าไปนั่งในรถทันที ทั้งให้คนที่มี้คักดีเป็นพี่ยื่น
 หัวเราะอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่รอยยิ้มจะจางหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อโทรศัพท์
 มือถือเครื่องบางเฉียบซึ่งเปิดระบบสั่นไว้เต็นเราอยู่ในกระเป๋ากางเกง เขา
 หยิบเครื่องมือสื่อสารออกมาดูรับแล้วยกขึ้นแนบหูโดยไม่พูดอะไรแม้แต่
 คำเดียว ดวงตาที่เคยหอบประกายอ่อนโยนแข็งกร้าวขึ้นราวเป็นคนละคน เขา
 หนึ่งฟังการรายงานจากปลายสายอย่างเงียบเขียบราวสองสามนาที จากนั้นจึง
 กรอกเสียงราบเรียบลงไปซ้ำๆ

“ดีแล้ว จัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย อย่าให้มีปัญหาตามมาที่หลัง
 เป็นอันขาด”

มนตรีที่ ๒

พลรามนั่งกอดดอกอยู่บนเบาะหลังของรถ ดวงตาสีทองสุกปลั่ง มองผ่านกระจกออกไปยังอาคารบ้านเรือนด้านนอก เขาพยายามข่มความเจ็บปวดอันบางเบาจากพิษร้ายที่กำลังกำเริบขึ้นอีกครั้งด้วยการสวดภาวนาถึงองค์ดักคิน ราย องค์เทวะที่เหล่าเสื่อแห่งพยัคฆปุระให้ความเคารพสูงสุด

ลัตยัม คิวัม สุนทรัม...

ลัตยัม คือลัจจะ ณ ที่แห่งใดมีลัจจะ...ที่แห่งนั้นมีพระเจ้า

คิวัม คือความดี ณ ที่แห่งใดมีความดี...ที่แห่งนั้นมีพระเจ้า

สุนทรัม คือความงาม หัวใจและจิตวิญญาณใดมีความงดงามภายใน สติตอยู่...ณ ที่แห่งนั้นมีพระเจ้า

และหวังว่า...ความศรัทธานี้จะนำพาเขาไปพบกับอภिरามโดยไว...

เสื่อหนุ่มผู้ประกอบพิธีลอบถอนใจอย่างเงิบเขียบ ไม่รู้ว่าปานนี้ หลานรักของเขาจะเป็นอย่างไรบ้าง แม้จะรู้ว่าอภिरามเป็นเด็กฉลาด ไหวพริบดี น่าจะพอเอาตัวรอดได้ แต่ไม่ได้หมายความว่า จะรอดปากเหยี่ยวปากกาได้ในระยะยาวเสียเมื่อไหร่ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ต้องตามหาหลานให้พบเร็ว

ที่สุด...อย่างน้อยก็เพื่อมีนา

“พี่พลราม พาลูกกลับมาหาฉันนะ พาลูกฉันกลับมา”

เสียงร้องคร่ำครวญปีมว่าจะขาดใจ และดวงหน้าเปโระเปื้อนไปด้วยคราบน้ำตาของญาติผู้หนึ่งบีบรัดหัวใจเขาให้เจ็บปวดเสียยิ่งกว่าพิษร้ายที่ไหลเวียนอยู่ในร่างเสียอีก เขาสาบานต่อหน้าตาของเธอและองค์ศักดิ์คิน ว่าจะต้องพาอภิรามกลับพยัคฆปุระให้จงได้!

“ถึงแล้วค่ะ พี่พลราม”

เมื่อรถไฟร็วแล่นเข้าสู่เขตรั้วบ้าน ก็รัณที่นั้งอยู่เบาะหน้าก็เอี้ยวตัวกลับมาหาชายหนุ่มพลงส่งยิ้มหวานหยดมาให้ เขายิ้มตอบด้วยท่าที่เฉยชา กว่าตอนแรกพบมากเสียจนหญิงสาวอดทำหน้าม้อยไม่ได้ มีหน้าซ้ำตลอดระยะเวลาที่นั้งรถมาจากสนามบิน เขายังนั้งเงียบ ไม่พูดไม่จาเสียจนเธอและพี่ชายพากันรู้สึกเกร็งไปหมด

“อ้อหือ อยู่กันอุ้ฟูดีนี่”

พลรามกวาดตามองไปรอบๆ ขณะก้าวลงจากรถ บ้านของซานจิตและอมิตาสองผิวเมียใหญ่โตและกว้างขวางกว่าที่คิดไว้มาก ตัวบ้านเป็นทรงยุโรปสีขาวสะอาดตาโอบล้อมด้วยรั้วสูงเกือบสามเมตรซุกซ่อนอาณาบริเวณโดยรอบจากสายตาของผู้คนภายนอกไว้ได้อย่างดี พื้นหญ้าเขียวขจีและต้นไม้ใหญ่ที่แข่งกันผลิดอกออกผลจนเกือบเต็มพื้นที่ทั้งที่อยู่ใจกลางกรุงเทพมหานครเช่นนี้บ่งชี้ว่าได้รับการบำรุงเอาใจใส่เป็นอย่างดี และว่าไม่ใช่ฝีมือของทั้งคู่หรือลูกๆ หรือก แต่เป็นฝีมือของคนสวนสองสามคนที่กำลังซุดดินและตัดแต่งกิ่งกันมือเป็นระวิงอยู่นั้นต่างหาก

บ้านช่องใหญ่โต มีคนรับใช้หลายคน แถมยังมีรถราคาแพงหลายคันจอดอยู่ ดูเหมือนกิจการค้าขายผ้าของสองผิวเมียคู่นี้จะได้กำกำไรงามเสียจริง...

“ท่านเจ้าขา ท่านพลราม”

เสียงร้องอย่างตื่นตันดีใจของสตรีดั่งขึ้นพร้อมๆ กับร่างอ้วนป้อม

ในชุดสำหรับปักดินเงินสิ่งข้างวังพรวดพราดออกมาจากประตูบ้าน พลราม ขยับก้าวถอยหลังด้วยกลัวว่าเจ้าหล่อนจะกลิ้งหลุนๆ ตกบันไดสูงห้าชั้น ด้านหน้าลงมาทับตนเองเข้า แต่โชคดีที่เจ้าตัวทรงตัวได้อย่างดีเยี่ยม เขาจึง รอดตัวไปอย่างหวุดหวิด

“ว่าอย่างไร สบายดีนะอมิตา”

พลรามหลุบตามองคนที่โน้มตัวลงแตะที่ปลายเท้าของเขาแล้วยกมือ ขึ้นแตะหน้าผากของตนด้วยแววตาที่ซ่อนความขบขันไว้ไม่มีผิด ขณะที่การัน ตาค้างกับภาพที่เห็นเบื้องหน้า ยิ่งเห็นว่าบิดาที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งตามมาติดๆ ทำ เช่นเดียวกันด้วยแล้ว เขาก็ตะลึงจนพูดไม่ออก พวกเขาทั้งคู่มีอายุมากกว่า อาคันตุกะผู้นี้เกือบสองเท่า แต่กลับเป็นฝ่ายต้องทำความเคารพเสียนี้ มี หน้าที่พลรามยังยืนนิ่งอย่างงามสง่าประหนึ่งเคยชินกับการกราบไหว้บูชา เช่นนี้มานานแล้ว

“สบายดีเจ้าคะ ครอบครัวเรารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ท่านผู้พิทักษ์ มาเยือนและให้เราดูแลเช่นนี้” อมิตาปรายตาไปทางลูกสาวคนงามของตนเอง นิดหนึ่งแล้วหันกลับมาฉีกยิ้มกว้าง “การเดินทางราบรื่นดีใช่ไหมเจ้าคะ ลูกๆ ของดิฉันดูแลท่านเป็นอย่างดีหรือเปล่า ‘ถูกใจ’ ไหมคะ”

“ก็ดี” ท่าที่เฉยชาของพลรามทำเอาคนถามหน้าเงื่อน เขาไม่ได้โง่งจน มองไม่ออกว่าอีกฝ่ายกำลังพยายามยัดเยียดลูกสาวให้ผ่านการพบปะอย่าง ไม่เป็นทางการ ถ้าจะบอกว่าไม่ถูกใจเอาเสียเลยก็ถือเป็นการโกหกตนเอง อย่างน่าทุเรศ ใครบ้างไม่ชอบสาวสวยหุ่นดีน่ารัก แต่เมื่อคิดถึง ความ ยุ่งยากที่อาจตามมาหลังจากนี้ เขาก็พร้อมโกยอ้าวจากทุกไมตรีที่อมิตา พยายามหยิบยื่นให้ “แล้วเป็นอย่างไรบ้างซานจิต คำชายเจริญรุ่งเรืองดีลึนะ ถึงได้อยู่ดีกินดีแบบนี้”

เลือนหลุมหันไปสนใจเจ้าบ้านฝ่ายชายแทน ซานจิตมีผิวค่อนข้างขาว เมื่อเทียบกับภรรยา เขามีรูปร่างสูงใหญ่ตามแบบฉบับของทายาทองค์ดักคิน ราย เมื่อปล่อยเนื้อปล่อยตัวให้ท่วมแบบนี้ เขาจึงดูมีขนาดตัวทะอะทะอย่าง

นำขึ้น

“ก็พอขายได้ครับท่าน” ซานจิตยิ้มอย่างภาคภูมิใจ ตอนที่ขออนุญาตประกาศย้ายถิ่นฐานมาอยู่ที่ประเทศไทยเพื่อรับมรดกจากญาติชาวเมงกาลีทางฝั่งมารดาซึ่งเป็นมนุษย์ เขาได้รับของขวัญเป็นทรัพย์สินสมบัติจากหัวหน้าหมู่บ้านเมงกาเป็นจำนวนอึกโข เมื่อนำมารวมกับเงินมรดก เขากับภรรยา ก็ตั้งตัวได้ อีกทั้งขยันทำมาค้าขายจึงสร้างฐานะอันมั่นคงได้ในเวลาไม่นานนัก “ต้องขอบคุณองค์ดักคิน รายที่ประทานพร”

“ช่างพูดเสียจริง” พลรามหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ... โถ ต่อแหลได้ไม่เห็นเอาเสียเลย เสือในพยัคฆปุระทุกตนล้วนรู้กันทั้งสิ้นว่าซานจิตเป็นพ่อค้าหน้าเลือด คำขายไม่ตรงไปตรงมาเท่าใดนัก เล่นพินกำไรเหนาะๆ แม้แต่จากเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์ แล้วจะไม่ร่ำรวยอย่างไรไหว “หิวแล้ว มีอะไรกินบ้าง ได้ยินก๊วณบอกว่าเตรียมอาหารไว้เยอะเยอะเลยไม่ใช่หรือ”

“อู๊ย เตรียมไว้หลายอย่างเลยเจ้าคะ มีเนื้อวัวเกรดพรีเมียม แล้วก็ยังมีขนมซานเดชกับขนมราสกูลลาแบบเมงกาลีแท้ๆ ด้วย ซานจิตบอกว่า เป็นของโปรดของท่านเลยใช้ไหมคะ” อมิตาพูดประจบประแจงเต็มที่

พลรามเลิกคิ้วนิดๆ แล้วหันกลับไปมองซานจิตด้วยแววตาประหลาดใจ “นานแล้ว ยังจำได้อีกหรือ”

เขาไม่คิดว่าซานจิตจะจำขนมที่ทำจากนมทั้งสองชนิดซึ่งเป็นของโปรดของเขาได้ โปรด... เพราะแม่ของเขาทำได้อร่อยลิ้นยิ่งนัก เนื้อขนมสีขาวนวลที่ได้จากการต้มนมกับมะนาวจนได้ชีสเนื้อนุ่มแล้วนำมาทอดจนเหนียวละเอียดผสมกับน้ำตาล และแต่งด้วยพิสตาชิโอลับ ตำรับของแม่ไม่ผสมเครื่องเทศอื่นใดทั้งสิ้น แต่กลับส่งกลิ่นหอมฟุ้งชวนน้ำลายสอไปทั้งป่า นำเสียดาย... ที่แม่ครัวหัวป่าไม่อยู่แล้วจึงไม่มีผู้ใดปรุงรสได้ถูกใจเขาอีก

เหตุการณ์เมื่อครั้งที่ มุเคซ มิตา พาลูกน้องบุกเข้ามาในพยัคฆปุระได้พรากทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเขารวมไปถึงลมหายใจของพ่อกับแม่ด้วย ซานจิตไม่ได้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์อันโหดร้ายครั้งนั้นเพราะอพยพย้ายถิ่นฐาน

ออกมาก่อนเพียงไม่ถึงเดือน เมื่อรู้ข่าวว่าพ่อกับแม่ของเขาเสียชีวิต ชานจิต ผู้เป็นเพื่อนรักกับพ่อของเขาถึงกับจับเครื่องบินเที่ยวที่เร็วที่สุดกลับไปช่วยจัดการพิธีศพทันที แม่จะเป็นพ่อค้ำหน้าเลือดในป่าคอนกรีต แต่นับว่ายังมีน้ำใจกับเพื่อนในป่าอย่างน่ายกย่อง

เมื่อครั้งยังเด็ก พลรามเคยเรียกชานจิตว่าท่านลุง แถมยังเคยขี่คออีกฝ่ายวิ่งเล่นรอบปามาแต่เล็กแต่น้อย ทว่า...เมื่อสืบทอดตำแหน่งผู้พิทักษ์พิศม์แล้ว เขาก็ไม่อาจเรียกชานจิตแบบเดิมได้อีกต่อไป รวมถึงไม่อาจก้มลงแตะเท้าเพื่อแสดงความเคารพด้วย เขาต้องหัดดกายนตรงรื้อให้ผู้อื่นกราบไหว้บูชาและให้พรกลับ ดังนั้นนอกจากองค์ดักคิน รายแล้ว คนที่เขา ก้มหัวแสดงความเคารพได้มีเพียงประกาศกับวิฆเนศวรผู้มีศักดิ์ทางสายเลือด สูงกว่าเขาเท่านั้น ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่มีทางทำความเคารพไอ้ลูกพี่ลูกน้อง กวนประสาทเป็นอันขาด ลืมไปได้เลย!

“จำได้สิ ลุง...เอ่อ...ผมจำได้เสมอนั่นละครับ”

ชานจิตค้อมศีรษะรับอย่างนอบน้อม ไม่นึกไม่ฝันว่าเจอกันอีกครั้งในรอบยี่สิบปี พลรามจะกลายเป็นเสือหนุ่มเต็มตัว แถมยังสง่างามและน่าเกรงขามเสียจนชวนให้ชนอ่อนทั่วกายลุกชัน พลรามมีใบหน้าที่ลม้ายคล้ายบิดาของตนมาก แต่กลับดูทรงพลังกว่ามากอย่างน่าสะพรึง เหมือนมีอำนาจบางอย่างไหลเวียนอยู่ในกาย...อำนาจที่ทำให้เลือดด้วยกันต้องยอมค้อมกายทำความเคารพอย่างไม่กล้ากังขา

เด็กน้อยที่เคยร้องให้เขาโอบอุ้มเติบโตใหญ่เสียแล้ว เวลาผ่านไปเร็วราวติดปีกเสียจริง...

“แล้วนี่ทำไมกรูชาที่เป็นพ่อของเด็กถึงไม่มาด้วยละเจ้าคะ เป็นลูกของตัวเองแท้ๆ ทำไมถึงปล่อยให้ท่านต้องลำบากมาเอง”

“พูดอะไรนะอมิตา!”

ชานจิตเอ็ดกรรยาแล้วรีบหันกลับไปหาพลรามที่หยุดยืนนิ่งอยู่บนบันไดชั้นสุดท้าย เนื้อตัวของเสือหนุ่มแข็งเกร็งจนกิริณีกับภาริณีที่เดินตาม

หลังมายังสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน

“ต้องขอโทษด้วยนะครับ ภรรยาผมปากไวไปหน่อย”

“รู้หรือไม่ว่าเด็กที่กำลังพูดถึงนั้นมีศักดิ์เป็นราชกุมารของพยัคฆประ
เป็นทายาทของนางพญาเสือโคร่งเผือกตัวแรกในรอบหนึ่งพันปี ต่อให้มี
เชื้อสายมนุษย์ปะปนก็ยังมีศักดิ์สูงกว่าเสือทุกตนที่ยืนรวมกันทำหน้าที่
อยู่ตรงนี้” พลรามหันกลับไปหาอมิตาทั้งตัว เดิมทีเขาก็ตัวใหญ่เสียจนข่ม
ทุกสรรพชีวิตในโลกใบนี้อยู่แล้ว เมื่อยืนอยู่บนบันไดที่ยกตัวเขาให้สูงกว่า
ทุกคน เขาก็ยิ่งดูน่าหวาดกลัวราวเทวรูปเทพमारในวิหารไม่มีผิด “ตอนนั้น
มีนางกำลังท้องแก่ใกล้คลอด ต่อให้อักรูขำมันอยากมาตามหาลูกใจจะขาด
แค่นั้นก็หามาไม่ได้ มันถึงต้องเป็นหน้าที่ของผู้พิทักษ์แบบฉัน แต่ไม่ต้อง
ห่วงหรอก เดี่ยวพอมันคลอดแล้วมันก็จะรีบจับเรือบินเที่ยวแรกตามมาแน่
ไม่รู้อะไรก็หุบปากให้สนิท อย่าเที่ยวพูดพล่อยๆ แบบนี้อีกเป็นอันขาด ไม่
อย่างนั้นอาจจะไม่เหลือชีวิตไว้พูดอะไรอีก”

ดวงตาสีทองแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงฉานดุจเลือด บ่งบอกถึงแรง
อารมณ์คุกรุ่นสวนทางกับน้ำเสียงเยือกเย็นของเจ้าตัวได้เป็นอย่างดี...อมิตา
ตัวสั้น รีบค้อมตัวลงจนหน้าผากแนบพื้นแล้วเอ่ยลละล่ำลักด้วยน้ำเสียง
เต็มไปด้วยความหวาดกลัว

“กราบขอประทานอภัยเจ้าค่ะ ดิฉันผิดไปแล้ว ขอท่านผู้พิทักษ์
ได้โปรดเมตตาด้วย!”

“อยากให้คนอื่นเมตตาก็ต้องหัดมีจิตใจที่เมตตาคนอื่นก่อน คนที่คิด
รอรับการให้อภัยทุกครั้งที่ทำผิดคือคนเห็นแก่ได้ คนจำพวกนี้น่าชิงนัก”
พลรามเอ่ยซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “หวังว่าแม่เฒ่าคงไม่ใช่คนแบบนั้น
เพราะฉันไม่เคยให้อภัยพวกที่ชอบทำผิดซ้ำซาก”

“เรื่องนี้จะไม่เกิดขึ้นอีกครับ ผมสัญญา”

ซานจิตยืนย่นด้วยน้ำเสียงลั่นนินๆ...พลรามที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาใน
วันนี้ไม่เหมือนพลรามคนเก่าที่เขาเคยรู้จักมานานแรมปี เสือหนุ่มไม่เพียงมี

ศักดิ์สูงกว่าพวกเขา แต่ยังผ่าน ‘พิธีกรรมสืบทอด’ ตำแหน่งอันเป็นความลับที่แม่แต่กษัตริย์ในอดีตของพยัคฆปุระยังไม่มีโอกาสได้เข้าร่วม ชานจิตเองก็รู้ว่าขั้นตอนของพิธีที่ว่ามีลำดับอย่างไรบ้าง รู้เพียงเมื่อผู้พิทักษ์พยัคฆ์คนใดได้ผ่านพิธีนี้แล้วจะมีอำนาจมนตร์ล้นเหลือ สามารถดลบันดาลให้เกิดได้สารพัดสิ่งทั้งดีและร้าย ถึงแม้ผู้พิทักษ์พยัคฆ์ทุกรุ่นจะได้รับการฝึกให้อยู่ในกรอบของคุณงามความดี แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ยังมีสิ่งมีชีวิตที่มีเลือดเนื้อ ไม่ใช่รูปปั้นทวะ ฉะนั้นถ้ายังรักชีวิตก็ไม่ควรยั่วให้เสียร้ายที่มีเวทมนตร์อันทรงพลังานุภาพระดับนี้ไกรธเคืองเป็นดีที่สุด

“ได้อย่างนั้นก็ดี” ดวงตาสีแดงค่อยๆ คืบคลานเป็นดวงตาสีทองตามเดิม เขาปรายตามองไปทางการธแล้วกระดิกนิ้วเรียก “ยกเบียร์ตามฉันมา เจ้าหนู ฉันอยากได้เพื่อนดื่มที่ไม่พุดมาก”

พุดจบพลรามก็ก้าวฉับๆ เข้าไปในตัวบ้านโดยมีชานจิตวิ่งตามไป อำนวยความสะดวกไม่ห่าง

การธมองตามแผ่นหลังของชายหนุ่มไปแล้วแะปาก “ดูขนาดนี้ยังอยากได้เป็นลูกเขยอยู่อีกเธอแม่ ไม่ไหวมั้ง เกิดเหตุหวิดขึ้นมาก กัดค้อนองขาดจะทำยังไง”

“เบาหน่อยสิ เดี่ยวท่านก็ได้ยินหรอก!” อมิตาเกะเซนก็รั้นที่เฒ่าเข้ามาประครองตนไว้ แล้วขยับลุกขึ้นยืนอย่างทุลักทุเล “ดูแบบนี้สิดี เขาเรียกว่าทรงอำนาจ เป็นผู้มีความมี!”

“ตำแหน่งไฮโซไปใหญ่ขนาดนั้น ไม่มีอำนาจบารมีก็กลัวจะว่างไปแล้ว” การธยกไหล่หลังพุดจาด้วยศัพท์แสงสมัยใหม่ตามที่วัยรุ่นในประเทศไทยชอบใช้กัน “จะยึดเบียดน้องให้เขา ถ้ามเขาหรือยังเถอะว่าอยากได้คนของเราหรือเปล่า”

แน่ละว่าความสมัครใจของคน ‘ฝั่งเรา’ คงไม่จำเป็นต้องถาม ก็ริ้นเล่นมองเขาตาปรอยขนาดนั้น แม่คุณน่าจะพร้อมหมสำหรับสีแดงเดินรอบกองไฟกับท่านผู้พิทักษ์ตั้งแต่ที่สนามบินแล้ว

“ปากเสีย!”

กีร์ณชู้ฟอ แต่การันไม่ใส่ใจ เขาเดินตรงไปยกเบียร์ลังใหญ่ที่กระโปรงหลังรถ แล้วเดินเข้าไปในตัวบ้านตามคำสั่งของพลราม ถึงจะไม่ชอบหน้าเสื่ออาคันตุกะเท่าใดนัก แต่อย่างน้อยก็ไม่จุกจิกน่ารำคาญใจเท่าผู้หญิงทั้งสองคนของบ้านเขาแน่!

“ไม่ต้องไปใส่ใจที่เจ้าการันมันพุดนะกีร์ณ เจ้ามันชอบทำตัวขวางโลก” อมิตาใช้สองมือประคองใบหน้าสวยคมของลูกสาวเอาไว้อย่างรักใคร่ “ว่าแต่ลูกไม่ได้กลัวท่านไซ้ไหมจะกีร์ณ”

“ไม่ค่ะ ท่าน...สง่างามมากเลย” หญิงสาวยิ้มอย่างเอียงอาย ความอดทนของพลรามดึงดูดใจเธออย่างน่าพิศวง เธอไม่เคยพบเสื่อตนใดมีกลิ่นอายดิบเถื่อนรุนแรงเช่นเขามาก่อน เพียงแค่สบประสานกับดวงตาสีทองคู่นั้นครั้งเดียว เธอก็ตกอยู่ในโศกวิงวอนและลืมนึกไปจนสิ้น ทั้งเรื่องที่เขามิไอสังหารรุนแรงลอยอวลอยู่รอบกายและเรื่องการใช้คำพูดคำจาที่น่าขนร้าวหลุดออกมาจากยุคพระเจ้าเฟิงสร้างโลก

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว” อมิตาหอมแก้มลูกชายที่ขวาทืออย่างถูกอกถูกใจ “ต่อจากนี้ไปลูกต้องเอาใจท่านให้มากเข้าไว้นะ กีร์ณ แต่งตัวสวยๆ พุดจาหวานๆ คอยดูแลท่านให้ดี ที่เหลือปล่อยให้เป็นที่หน้าของผมเอง”

ดวงตาของนางเสื่อเฒ่าวิบวาวอย่างหมายมาด ได้ตัวมาเป็นลูกเขยเมื่อไหร่ คนที่ต้องก้มหัวให้เธอต้องเป็นเขานั่นละ ใ้ผู้พิทักษ์ขออดีต!

เจลกาทรงหน้ามอง ‘ปาจำลอง’ ด้วยแววตาตื่นเต้น เธอไม่นึกมาก่อนว่าอาคารกระจกทรงโดมขนาดมหึมาที่เคยว่างเปล่าจะถูกเติมเต็มด้วยต้นไม้ขนาดพรรณจนมองคล้ายป่าดงดิบรกครึ้ม เพียงแต่เป็นป่าที่ได้รับการจัดวางมาอย่างดีว่าจุดใดควรวางต้นไม้ชนิดใด อาจมีพรรณไม้ดอกไม้ประดับที่ไม่ใช่ไม้ป่าไม้ดงแทรกอยู่บ้างเพื่อความสวยงาม กึ่งกลางของโดมมีต้นประดู่แดงขนาดยักษ์ตั้งตระหง่านแผ่กิ่งก้านสาขาประหนึ่งเป็นเจ้าของ

ป่าจำลองแห่งนี้

“คิดถึงละลิ ตอนเด็กๆ เคยปีนเล่นอยู่บ่อยๆ นี่”

กิ่งเกียรติก้าวเท้าเข้าไปตามสะพานไม้ที่สร้างไว้กันไว้เป็นอย่างดี เพื่อไม่ให้ผู้เข้าชมเดินลงไปเหยียบย่ำต้นไม้สองข้างทางและเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย

“คิดถึงลิคะ เหมือนมาเยี่ยมเพื่อนเก่าเลย” หญิงสาวพูดติดตลกทั้งที่ในใจรู้สึกหดหู่นิดๆ

ประตูแดงต้นนี้มีอายุเหยียบร้อยปี แต่มีขนาดมหึมาที่มากกว่าอายุจริงมาก เมื่อก่อนมันเคยอยู่ริมลำธารเล็กๆ ท้ายสวนที่บ้านของคุณปู่กับคุณย่าที่ต่างจังหวัด ต้องใช้คนเกือบหกคนถึงจะโอบล้อมลำต้นเหยียดตรงสวยของมันไว้ได้ อีกทั้งยังมีพวงอแนขยายสวยงามเป็นที่พึ่งพิงแก่สัตว์เล็กสัตว์น้อย ทว่า...เพราะความงามนี้เอง มันจึงถูกกิ่งเกียรติกเลือกมาประดับสวนสัตว์แห่งนี้โดยไม่ลังเลสักนิด

ดวงตากลมโตมองตรงไปยังไม้ค้ำยันรอบต้นไม้และร่องรอยบาดแผลตามรากใหญ่ที่ถูกปิดบังด้วยต้นไม้อื่นๆ แล้วถอนใจ...แม้จะใช้ช่างผู้ชำนาญการชุดล้อมต้นประตูแดงเพื่อย้ายมาที่นี่ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ยังสร้างความบอบช้ำให้แก่ต้นไม้ได้ดี ต้นไม้ที่มีอายุมากขนาดนี้ เมื่อถูกชุดล้อมและย้ายถิ่นฐานก็จำเป็นจะต้องใช้ไม้ค้ำยันเอาไว้ตลอดเวลาเพราะมันก็เหมือนคนแก่ที่ไม่มีแรงอกรากใหม่เพื่อยึดเกาะดินอีกแล้ว และพร้อมจะล้มคว่ำทุกเมื่อหากถูกลมพายุพัดหรือได้รับการกระทบกระเทือนรุนแรง พวงอแนหรือรากไม้ที่ขยายตัวขึ้นเป็นปีกเพื่อรับน้ำหนักของต้นเองก็ถูกตัดทำลายเสียหายไปหลายส่วนจึงไม่อาจทำหน้าที่ใดๆ ได้อีกนอกจากเป็นของประดับฉากสวยงาม ว่ากันตามจริง...มันยังคงมีชีวิตอยู่ได้ ไม่แห้งตายไปเสียตั้งแต่ตอนถูกขนย้ายมาก็อัศจรรย์มากแล้ว

“จะปีนเล่นอีกก็ได้นะ โตแล้วคงไม่ตกต้นไม้แล้วมั้ง” กิ่งเกียรติกพูดก๊วหัวเราะพลางแหงนหน้าขึ้นมองพุ่มใบเขียวชอุ่มของต้นประตูแดง

“เสียดาย มันคงแปลกที่ก็เลยไม่ออกดอกสวยเหมือนตอนอยู่ที่บ้านคุณปู่”

ตอนยังเด็ก เขาจำได้ว่ามันทิ้งใบจนสิ้น เหลือเพียงดอกสีแดงบานสะพรั่งเต็มต้นตัดกับสีฟ้าของท้องนภาเบื้องบน เป็นภาพอันสวยงามที่ประทับแน่นอยู่ในความทรงจำชนิดไม่มีวันลืม เขาจึงพยายามนำภาพแห่งความหลังครั้งเก่ามาตั้งไว้ให้โลกได้เห็น แต่กลับกลายเป็นว่าเมื่ออยู่ผิวดิน ต้นประดู่ไม่ยอมออกดอกเสียนี่...เหมือนจะบอกให้รู้ว่ามันโกรธเขามากเพียงใดที่นำมันมาไว้ที่นี่

เจลก้าได้แต่ยิ้มตอบแล้วเดินตามเขาไปเงี้ยวๆ ทางเดินนั้นเวียนเป็นวงกลมและรายล้อมไปด้วยกรงสัตว์ซึ่งตั้งเรียงกันตามหมวดหมู่ของสัตว์อย่างสวยงาม ด้านหน้าของทุกกรงกรุด้วยกระจกใสเพื่อให้ผู้ชมมองเห็นด้านในกรงได้อย่างชัดเจนและปิดกั้นกลิ่นอันไม่พึงประสงค์จากมูลสัตว์ อีกทั้งยังไม่ให้กลิ่นสัตว์ที่จัดแสดงไปรบกวนกันและกันอีกด้วย แต่ตอนนั้นทุกกรงยังว่างเปล่า มีเพียงเหล่าคนงานเท่านั้นที่กำลังทำความสะอาดและเตรียมความพร้อมกันอย่างชะมัดเข้มข้น ยังมีเจ้าหน้าที่มาเดินตรวจงานกลายเป็นแบบนี้ พวกเขาที่ยังขุ่นกินความจริงขึ้นไปอีกเกือบห้าสิบเปอร์เซ็นต์

ก้องเกียรติพาเจลก้าเดินตรงไปยังประตูทางเข้า-ออกเฉพาะเจ้าหน้าที่ซึ่งเชื่อมกับสถานอนุบาลสัตว์ที่บัดนี้แทบจะเรียกได้ว่าเป็นสถานอนุบาลลูกเสือเสียมากกว่า เนื่องจากมีลูกสัตว์ล่ายพาดกลอนชนิดนี้อยู่เกือบยี่สิบตัว และแต่ละตัวก็ดูเหมือนจะชนระดับพระกาฬเสียด้วย ไส้กัดกันเองบ้าง ส่งเสียงขู่ฟ่อใส่คนเลี้ยงบ้าง ดูแล้ววุ่นวายชวนปวดหัวพิลึก

“อ้าว คุณก้อง สวัสดิ์อะ”

หญิงสาวผิวสีน้ำผึ้งเนียนสวยเอ่ยทักผู้บริหารหนุ่มด้วยสีหน้าแววตาตื่นตื้นยินดีชนิดออกนอกหน้า แต่เมื่อเห็นเจ้าของดวงหน้าสวยหวานที่เดินตามมาติดๆ ก็รีบเก็บซ่อนอาการแทบไม่ทัน ยิ่งเห็นดวงตาคมกริบของชายหนุ่มมองตรงมาเป็นเชิงตำหนิ เธอก็รีบยกมือขึ้นไหว้เขาอย่างแก้ๆ กังๆ

“นี่เจลก้า น้องสาวของผม” ก้องเกียรติเอ่ยเรียบๆ ขณะที่เจลก้ารีบ

ยกมือไหว้อีกฝ่ายก่อนอย่างสุภาพนอบน้อม “นี่คุณพัทธพร เป็นผู้ช่วยของพี่เอง จิลล์คงยังไม่เคยเจอใช่ไหม”

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ”

เจลกาทักทายเสียงใส กิริยาท่าทางไม่ถือเนื้อถือตัวและรอยยิ้มอ่อนหวานทำให้พัทธพรยิ้มตอบโดยอัตโนมัติ

“โอ้โฮ คุณจิลล์ตัวจริงสวยมากเลยคะ สวยกว่าในรูปบนโต๊ะทำงานของคุณก็องเป็นสิบเท่าเลยนะคะ”

“หือ? พี่ก็องเอารูปจิลล์ตั้งไว้บนโต๊ะทำงานด้วยหรอคะ”

เจลกาทำหน้าประหลาดใจ เธอหันกลับไปมองชายหนุ่มเพื่อขอคำยืนยัน ในตอนแรกเขาตัววัดตามองผู้ช่วยปากไวอย่างไม่ค่อยพอใจนัก แต่ก็เปลี่ยนสีหน้าได้อย่างรวดเร็วเมื่อเห็นสายตาเต็มไปด้วยคำถามของสาวน้อยในดวงใจ

“ก็ตั้งไว้เป็นกำลังใจในการทำงานไงจ๊ะ ถ้าพี่รับมือกับเด็กดื้อเอาแต่ใจอย่างร้ายกาจแบบจิลล์ได้ อะไรๆ ในโลกนี้พี่ก็ทำได้หมดนั่นละ”

“โอ้ร้าย!” เจลกายนจุมูกใส่ก็องเกียรต้อย่างแสนงอน “คอยดูนะ จิลล์จะฟ้องคุณพ่อ พี่ก็องชอบหาเรื่องจิลล์อยู่เรื่อย”

“ฟ้องเลย แล้วดูซิว่าคุณพ่อจะเข้าข้างใคร เชื่อสิว่าคุณพ่อก็คิดแบบเดียวกับที่นั่นละ ถึงได้ตั้งรูปจิลล์ไว้บนโต๊ะทำงานเหมือนกัน”

ก็องเกียรตีย์ผมของหญิงสาวอย่างมันเขี้ยวก่อนจะถูกเธอหยิกเอวหมับเข้าให้

ภาพความสนิทสนมของคนทั้งคู่ตกเป็นเป้าสายตาของคนรอบด้าน เหล่าพนักงานแทบไม่เคยเห็นเจ้านายแสนเย้ายวนพูดจาเล่นหัวกับใครแล้วยิ้มกว้างอย่างนี้เลยสักครั้ง ขนาดพัทธพรที่คิดว่าตนใกล้ชิดกับเจ้านายที่สุดก็ยังไม่เคยเห็นรอยยิ้มชนิดนี้จากเขาเลยแม้แต่ครั้งเดียว... คิดแล้วผู้ช่วยสาวก็รู้สึกอิจฉาน้องสาวของก็องเกียรตีย์ขึ้นมาตึงๆ

“แล้ววันนี้ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหมครับคุณพัท มีปัญหาอะไรหรือ

เปล่า”

เสียงของชายหนุ่มเรียกให้พัตราพรที่กำลังตกอยู่ในห้วงความคิดของตนเองต้องรีบดึงสติกลับคืนสู่ร่าง ด้วยรู้ว่าเขาไม่ชอบถามซ้ำ เธอก็มองสมุดบันทึกในมือแล้วกวาดตามองไปตามตัวหนังสือที่ตนเขียนไว้เร็วๆ

“งานตอนนี้คือหน้าไปตามเป้าดีค่ะ ลูกเสือที่ได้มาใหม่ทุกตัวแข็งแรงดี แต่ตัวที่มีปัญหาที่สุดคือหมายเลข ๑๖ ค่ะ มันค่อนข้างซึมแล้วก็ไม่ยอมกินอาหารด้วย”

“หมายเลข ๑๖?” เจลกาเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ “ที่นี้เรียกชื่อลูกเสือตามหมายเลขหรือคะ”

“จะได้ไม่สับสนนะ” ก้องเกียรติตัดบท เขาสั่งให้เจ้าหน้าที่ทุกคนเรียกสัตว์ที่เพิ่งได้มาตามหมายเลขจะได้ไม่เกิดความผูกพันแบบสัตว์เลี้ยงกับเจ้าของ อย่างน้อยก็จนกว่าจะคิดชื่อที่เหมาะสมสำหรับการประชาสัมพันธ์พวกมันให้โด่งดังได้ “แล้วตอนนี้หมายเลข ๑๖ อยู่ที่ไหน”

“อยู่ทางนี้ค่ะ” พัตราพรผายมือแล้วเดินนำไปยังกรงที่อยู่มุมห้อง “มันไม่ยอมเข้ากลุ่มกับลูกเสือดาวอื่นเลยค่ะ แล้วก็ไม่ตอบสนองเจ้าหน้าที่หรือสัตวแพทย์ของสวนสัตว์ของเราเลย”

พัตราพรพยายามพูดคำว่า ‘ของเรา’ อย่างมีนัยแอบแฝง แต่นอกจากคนที่เธออยากให้ฟังจะไม่ใส่ใจสักนิดแล้ว เขายังปรายตามองเธออย่างไม่ค่อยสบอารมณ์นัก

“ตายจริง มันไม่กินอะไรเลยหรือคะ ไม่กินมาทั้งวันแล้วคะเนี่ย”

เจลกาเดินตรงไปที่กรงก็เห็นลูกเสือดาวน้อยนอนขดอยู่ที่มุมด้านในสุด สีขนของมันอ่อนกว่าลูกเสือดาวทั่วไปที่เธอเคยพบมา สีของมันเข้มเกินกว่าจะเรียกว่าเป็นเสือขาว แต่ก็อ่อนเกินกว่าจะเป็นเสือโคร่งธรรมดา สีเหมือน... งาช้างโบราณอย่างไรอย่างนั้น

“ถ้าไม่นับที่ถูบบังคับป้อนกินน่าจะสองสามวันแล้วคะคุณจิลล์ มันน่าจะตื่นที่ตื่นคนด้วยละคะ”

น้ำเสียงของพัตราพรเจือความกังวลไม่น้อย ลูกเลือดตัวนี้มีราคาสูงกว่าลูกเลือดทุกตัวในห้องนี้เพราะสีขนและลักษณะ ‘พิเศษ’ ของมัน ตอนที่ได้มันมาจากเอเจนต์ในประเทศอินเดีย ก้องเกียรติก็ทรมานมันปั้นมือจะใช้มันเป็นส่วนหนึ่งในการโปรโมตสวนสัตว์ด้วย แต่ดูเหมือนมันจะไม่ให้ความร่วมมือเอาเสียเลย ถ้ามันยังไม่ยอมกินอะไรแบบนี้ต่อไป อีกไม่เกินสองสามอาทิตย์มันอาจจะตายก็เป็นได้

“โอ หนูน้อย” เจลกาย่อตัวลงนั่งคุกเข่าข้างกรงด้วยความรู้สึกสงสารเจ้าเลือน้อยเป็นยิ่งนัก “แล้วแบบนี้มันจะเป็นอะไรไหมคะพี่ก้อง จิลล์เป็นห่วงมันจังเลย”

“ไม่น่าจะเป็นอะไรหรอกจ๊ะ ที่นี่มีผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางคอยดูแลมันอยู่แล้ว เดียวก็คงมีวิธีแก้ไขนั่นละ” ก้องเกียรติพยายามปลอบหญิงสาว “จะลองเข้าไปดูมันใกล้ๆ ไหม”

“คุณก้องคะ มันไม่ค่อยแข็งแรง...”

พัตราพรตั้งท่าจะเอ่ยท้วง แต่ก้องเกียรติก็ยกมือขึ้นเป็นเชิงห้ามเสียก่อน

“ได้เธอคะ” เจลกาย่ยหน้าขึ้นมองเขาอย่างตื่นเต้นเหมือนเด็กๆ

“ได้สิจ๊ะ แค่อำนาจไปกวมนันท์ก็พอ ถึงตัวมันจะเล็ก แต่ก็ปลุกเลือดอยู่ดีระวังมันกัดเอานะ”

ก้องเกียรติหันไปพยักหน้ากับพัตราพรให้เปิดกรง ซึ่งเธอก็ยอมทำตามอย่างเสียไม่ได้ พนักงานคนอื่นๆ หันมามองสาวน้อยผู้มีอิทธิพลอย่างสนใจ ในตอนนี้ทุกคนเริ่มรู้แล้วว่าหากอยากประจบประแจงเจ้านายให้เลื่อนเงินเดือนก็ให้อาใจน้องสาวของเขาให้มากเข้าไป

เจลกาก้าวเข้าไปในกรงเหล็กซ้าๆ เครื่องปรับอากาศเย็นค่าทำให้พื้นกรงที่ปูด้วยกระเบื้องกันลื่นค่อนข้างเย็น ทางเจ้าหน้าที่ถึงต้องมีเบาะรองนอนและผ้าห่มให้ลูกเลือดที่นอนสงบนิ่งอยู่ด้านใน

พัตราพรสะกิดเจ้าหน้าที่ชายคนหนึ่งให้เดินตามหญิงสาวเข้าไปด้าน

ในเพื่อคอยดูแลทั้งคนและเสืออีกต่อหนึ่ง...ที่จริงเธอไม่ค่อยห่วงเสือเท่าใดนักหรอก หากเกิดเหตุสุดวิสัยแล้วมันตายขึ้นมาจริงๆ ไม่นานก็หาตัวใหม่มาทดแทนได้ เรื่องที่เธอห่วงก็คือสวัสดิภาพของเจลกานี้ละ สิ่งที่ไม่กล้ารายงานเจ้านายก็คือ เจ้าลูกเสือตัวนี้เขี่ยวอยาบอกใคร นอกจากจะไม่ยอมกินอะไรแล้ว ยังขู่ฟอใส่ทุกคนที่พยายามเข้าไปแตะเนื้อต้องตัวมันอีกด้วยหนักเข้าก็ทิ้งกัณฑ์ขว่นสัตว์แพทย์ที่คอยดูแลมัน หากมันหันมากัดน้องสาวคนสำคัญของเจ้านายเข้ามีหวังได้กลายเป็นเรื่องใหญ่โตแน่...คิดถึงตรงนี้พัทธพรเริ่มรู้สึกว่าตนเองคิดผิดเสียแล้วที่ปิดบังปัญหาเอาไว้อย่างโง่ๆ เพียงเพราะอยากได้รับคำชมจากก้องเกียรติ

ทันทีที่ได้ยินเสียงฝีเท้ามนุษย์ในระยะใกล้ เสือน้อยก็ลืมหิวพร้อมผงกหัวขึ้นมองเขม็ง เจลกากูทานเสียงแผ่วเมื่อเห็นดวงตาสีฟ้าใสแจ๋วเหมือนพลอยอะความารีนของมันอย่างชัดเจน เธอเคยเห็นลูกเสือมาบ้าง แต่ไม่มีตัวไหนที่มีดวงตาสวยงามขนาดนี้มาก่อน แถมยังทอประกายฉลาดเฉลียวรู้ความอย่างน่าพิศวง

“อย่าเข้าไปใกล้มันมากนะครั้นคุณ มันยังไม่ค่อยคุ้นกับคนเท่าไร”

เจ้าหน้าที่หนุ่มรีบเตือนหญิงสาว เจลกาทพยักหน้ารับแล้วย่อตัวลงนั่งโดยเว้นระยะห่างจากลูกเสือพอสมควร

“เป็นยังไงบ้างจ๊ะ เจ้าตัวน้อย”

ใบหูของลูกเสือกระดิกไหว ขณะที่ปลายจมูกขยับคล้ายกำลังดมกลิ่นฟุดฟิด...พัทธพรกับพนักงานอีกจำนวนหนึ่งพากันประหลาดใจไม่น้อยที่มันไม่แม้แต่จะส่งเสียงขู่ แต่กลับลุกพรวดขึ้นนั่งบนขาหลังด้วยท่าทางตื่นเต้นเหมือนได้พบสหายเก่า และจากนั้นอีกไม่กี่วินาทีมันก็ก้าวเข้ามาหาหญิงสาวด้วยท่าทางกึ่งหวาดระแวงกึ่งอยากรู้อยากเห็น ท่วงท่าเดินของมันเข้มข้ำ ทว่าสง่างาม อย่างที่เธออดจินตนาการไปไกลไม่ได้ว่าหากมันเติบโตขึ้นเป็นเสือโตเต็มวัยละก็ จะต้องงดงามระดับเป็นดาวเด่นของสวนสัตว์แห่งนี้แน่ๆ

“ระวังนะคะคุณจิลล์”

พัตราพรร้องเตือนเจลก้า เมื่อเห็นเธอยืนหลังมือไปเบื้องหน้าแบบเดียวกับที่ทำเวลาต้องการให้สุนัขดมเพื่อทำความรู้จักกัน...แต่นี้มันเสียนะยะ ไม่ใช่หมาหรือแมวจะได้ทำอย่างนั้นได้ ดีไม่ดีมันจะจับเอานะลิ ถึงจะเป็นลูกเสือดาวชนิดเดียวแบบนี้ก็เถอะ!

แล้วทุกความคิดของผู้ช่วยสาวก็ต้องหยุดชะงักลงแต่เพียงเท่านั้น ในวินาทีที่ลูกเสือดวมโยส่ายนงมุกขึ้นๆ สีส้มพุดตะเข้ากับหลังมือของเจลก้าแล้วไล่ตมไปทั่วด้วยท่าทางตื่นเต้นระคนดีใจ มีหน้าซึ้งขี้ยกสองขาหน้าขึ้นกอดข้อมือของเธอเอาไว้แน่น หากทุกคนในที่นั้นอ่านใจของมันได้ก็คงได้ยินเสียงมันตะโกนลั่นว่า

‘ลุงพลราม! นี่มันกลิ่นของลุงพลราม!’

“ดูท่ามันจะชอบจิลล์นะเนี่ย” ก้องเกียรติหัวเราะขณะก้าวเท้าตามเข้ามาในกรง “ลองอุ้มมันดูสิ”

“ขออุ้มหน่อยนะจ๊ะ” เจลก้าเอ่ยเสียงหวาน แต่เมื่อยืนอีกมือออกไปหมายจะช้อนตัวมันขึ้นอุ้ม มันกลับสะดุ้งแล้วผละถอยออกห่างไปสองก้าว “ไม่ต้องกลัวนะจ๊ะ เอ...หรือมันไม่เข้าใจภาษาไทยคะพี่ก้อง ถ้าพูดภาษาอังกฤษมันจะเข้าใจมากกว่าไหม”

“มันมาจากอินเดียนะ สงสัยจิลล์คงต้องพูดฮินดีซะละมั้ง” ก้องเกียรติกระเซ้า “เอาจริงๆ พี่ว่ามันไม่เข้าใจภาษามนุษย์หรือ?”

“เหม...ไม่ลองไม่รู้หรอกคะ มันอาจจะรู้ภาษาอังกฤษก็ได้” เจลก้าหัวเราะแล้วหันไปพูดภาษาอังกฤษกับลูกเสือดว้ยท่าทางที่เล่นที่จริง “จริงไหมเจ้าตัวน้อย เข้าใจที่ฉันพูดใช่ไหม ถ้าเข้าใจก็มาทางนี้เร็ว มาให้ฉันอุ้มหน่อย”

เป็นอีกครั้งที่ใบหูของลูกเสือดว้ยกระดิกเร็ว ก่อนที่มันจะเดินตรงเข้ามาหาเจ้าของรอยยิ้มอ่อนโยน จากนั้นจึงถูไถใบหน้ากับฝ่ามือของเธออย่างว่าง่าย...พัตราพรกับพนักงานคนอื่นๆ อ้าปากค้าง

“ไม่จริง...มันเชื่อมกับคุณจิลล์เธอเนี่ย...”

“เด็กดี” เจลกายกตัวลุกเสื่อขึ้นอุ้ม มันหนักกว่าที่เธอคิดเอาไว้มาก แต่เมื่อมันยินยอมพร้อมใจทำตัวสงบนิ่งอย่างเสถียร การอุ้มมันก็ไม่ต่างอะไรกับการอุ้มแมวยักษ์เชื่องๆ ตัวหนึ่งเลยสักนิด “โอ๊ย มันน่ารักจังเลยอะ พี่ก้อง”

“จิลล์จะลองบ๊อหนมมันดูไหม พี่จะได้ให้พนักงานเอาขวดนมมาให้”

นมสำหรับลูกเสื่อนั้นจะต้องผ่านการฆ่าเชื้อ มีอุณหภูมิพอเหมาะ เหมือนดูตจากเต้าแม่เสื่อ ไม่อย่างนั้นลูกเสื่อที่ยังอายุน้อยอยู่อาจไม่คุ้นชิน และไม่ยอมกินได้

เจลกพยักหน้ารับพลางเปลี่ยนท่าหนึ่งเป็นขัดสมาธิแบบสบายๆ แล้ววางลูกเสื่อลงบนตัก “จิลล์ขอตั้งชื่อให้มันด้วยได้ไหมคะ ถ้าให้เรียกแต่หมายเลข ๑๖ ตลอดเวลา สงสารมันแย่เลย”

“เอาสิจ๊ะ ยังไงมันก็เหมือนเป็นลูกเสื่อของจิลล์ด้วยอยู่แล้ว”

คำตอบรับของชายหนุ่มทำเอาพนักงานทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้นถึงกับนั่งอึ้งไปชั่วขณะ ก้องเกียรติเคยบอกเองว่าจะตั้งชื่อลูกเสื่อแล้วชั่วไม่ได้ ต้องคิดชื่อที่มันใจว่า ‘ชาย’ และเพิ่มมูลค่าให้พวกมันเท่านั้น แต่พอน้องสาวเอ่ยขอลึ้นๆ ไม่กี่ประโยค เขากลับตบปากรับคำอย่างง่ายดายโดยไม่หยุดคิดแม้สักวินาทีเดียว...นี่มันสองมาตรฐานชัดๆ!

“แหม...ของจิลล์ที่ไหนกันคะ” หญิงสาวยังไม่ลืมความคิดที่ว่าสัตว์ป่าก็ควรอยู่ในป่า แต่เจ้าตัวเล็กในอ้อมแขนยามนี้อ่อนแอเกินกว่าจะช่วยเหลือตนเองได้ เธอจึงเห็นความสำคัญของการช่วยเหลือมันมากกว่า “เอ...เอาชื่ออะไรดีนะ ชื่อไทเกอร์ดีไหมจ๊ะ”

การตั้งชื่อแบบกำปั้นทุบดินเหมือนตั้งชื่อให้สุนัขหรือแมวของเจลกทำเอาพัตรพรต้องลอบกลอกตาอย่างขบขัน...ตั้งชื่อลูกเสื่อว่าไทเกอร์ที่แปลว่าเสื่อเนี่ยนะ เจ้านายผู้เรื่องมากของเธอคงยอมหรือ!

“อืม ก็น่ารักดี เอาสิ พี่ชอบ”

นับเป็นอีกครั้งที่คำตอบของเจ้านายทำให้พนักงานทุกคนพากันนิ่งอึ้ง นอกจากเขาจะไม่ตอกกลับด้วยคำพูดเห็บแถมว่าช่างเป็นชื่อที่ไร้จินตนาการ ลินดีแล้ว เขายังเห็นดีเห็นงามอีกต่างหาก ชักเริ่มเชื่อที่ใครต่อใครลือกันว่า ก้องเกียรติรักน้องสาวคนละสายเลือดคนนั้นมากจริงๆ เสียแล้ว!

ฮือ...

แม้แต่ลูกเสือก็ยังส่งเสียงครางอยู่ในลำคอคล้ายจะบอกว่ายอมรับชื่อนี้อย่างเต็มใจ

“นั่นแน่ แกก็ชอบชื่อนี้ใช่ไหม” เจลกาพูดกับลูกเสือเป็นภาษาอังกฤษ “ต่อจากนี้ไปแกชื่อไทเกอร์นะ เจ้าตัวเล็ก”

เห็นแก่อยิ้มสวยๆ จะยอมใช้ชื่อนี้ไปก่อนก็ได้...

เสือน้อยเงยหน้าขึ้นมองคนพูดตาแป๋ว...เธอยิ้มสวยมากจริงๆ แถมยังมีกลิ่นของลุงพลรามอีกด้วย ซึ่งหมายความว่าลุงตามมาช่วยเขาจริงๆ และผู้หญิงคนนี้น่าจะรู้จักลุง หากอยู่ใกล้เธอเอาไว้ก็เท่ากับมีโอกาสได้พบลุง...ได้กลับพยัคฆปุระมากขึ้นเท่านั้น

ลุงครับ รีบมาช่วยรามเร็วๆ เข้านะ!

ตอนที่ ๓

“คุณยังโกรธพัตอยู่อีกหรือคะ”

พัตราพรรวบผ้าห่มย้วยขึ้นพันกายเปลือยเปล่าไว้ เธอขยับตัวขึ้นนั่งพิงหัวเตียงขณะมองคนที่กำลังนั่งติดกระดุมเสื้อี่ต่ออยู่ที่ปลายเตียง เรือนผมยาวประจำของเธอยุ่งเหยิง ริมฝีปากที่บวมเ่อจากพายุพิศวาสที่เพิ่งผ่านพ้นไปหมาดๆ แม้มั่นอย่างพยายามข่มกลั้นความน้อยเนื้อต่ำใจเอาไว้

“แล้วสมควรโกรธไหมเล่า” เมื่อก้องเกียรติติดกระดุมเสื้อี่เม็ดสุดท้ายเรียบร้อยก็หยัดกายขึ้นยืนพลางเสยผมไปด้านหลังอย่างไม่สบอารมณ์นัก เขาไม่แม้แต่จะหันกลับไปมองหน้าหญิงสาวเสียด้วยซ้ำไป “บอกหลายครั้งแล้วใช้ไหมว่าอย่าทำตัวสนิทสนมกับผมต่อหน้าคนอื่น แล้วก็หัดเก็บปากเก็บคำเสียบ้าง ไม่ใช่เที่ยวพล่ามเรื่องส่วนตัวของผมให้คนอื่นฟังไปทั่ว”

“พัตขอโทษไปแล้วนี่คะ” พัทราพรรู้ว่าเขาหมายถึงเรื่องรูปถ่ายของเจลกานบโตะทำงาน “แต่คุณก้องก็ลงโทษพัตไปแล้ว น่าจะหายโกรธได้แล้วนะคะ”

ลงโทษ... ชนิดยาวนานและดุเดือดกว่าทุกครั้งเสียด้วย น้อยคนนักจะรู้ว่าภายใต้หน้ากากเย็นชาของก้องเกียรติได้ซุกซ่อนชายหนุ่มอีกคนผู้ร่าร้อนเต็มไปด้วยแรงปรารถนายามอยู่บนเตียง ยามอยู่กันลำพัง เขาไม่เคยกระมิด-กระเมี้ยนที่จะพูดถึงความต้องการทางกายของตน แวตาทที่อัดแน่นไปด้วยไฟพิศवासของเขาหลอมละลายเนื้อตัวของเธอจนแทบมอดไหม้เป็นจุน แต่เมื่อทุกอย่างจบลง เขาก็พร้อมกลับเป็น ก้องเกียรติ กิจจันต์ ผู้เยือกเย็นเช่นเดิม ชนิดไม่เหลือเค้าของชายผู้เฒ่าในกามตันทหาเลยแม้แต่นิด

“ผมจะออกไปข้างนอก คุณกลับเองได้ใช่ไหม”

ก้องเกียรติไม่ชอบพูดอะไรยืดยาว เขาถือว่าเตือนแล้วไม่ฟังก็จบกันเท่านั้น ถึงอย่างไรความสัมพันธ์ระหว่างเขากับพัทธาพรก็เป็นแค่เรื่องสนุกคลายเครียด ไม่มีการผูกมัดใดๆ ทั้งสิ้นมาแต่แรก ห้ามหึงหวง ห้ามแสดงตัวเป็นเจ้าของเจ้าของ ไม่มีการเอ่ยคำรัก เมื่อจบเกมหรือเมื่อกันแล้วก็แค่ต่างคนต่างไป เธอเองก็ยอมรับข้อตกลงนี้อย่างเต็มใจ แกรมยังได้เงินพิเศษก้อนโต ถือว่าสมประโยชน์ด้วยกันทั้งคู่ไม่ใช่หรือ

“ได้ค่ะ” พัทธาพรเหลือบมองนาฬิกาที่ซบอเวลาสามทุ่มเศษแล้วระบายลมหายใจยาว ทำทางเฉยเมยของชายหนุ่มที่เธอแอบรักเขาข้างเดียว ทำเอาหัวใจห่อเหี่ยว แม้จะมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันมาเกือบปี ก้องเกียรติก็ไม่เคยยอมให้เธอค้างแรมด้วยกันในคอนโดมิเนียมหรูที่เขาเป็นเจ้าของแห่งนี้เป็นแต่ครั้งเดียว “คุณจิลล์เธอช่วยมากเลยนะคะ สวยจนผู้หญิงด้วยกันยังต้องอิจฉาเลย”

“แต่งตัวได้แล้ว ผมรีบ”

ก้องเกียรติเดินตรงไปหยิบบุนหรีในกระเป๋าเสื้อสูทที่ก้องอยู่บนพื้นขึ้นมาจุดสูบ ภาพดวงหน้าหวานละมุนของคนที่พักพิงเอ๋ยถึงลอยเด่นอยู่ในห้วงความคิด จะว่าไป...ผู้ช่วยสาวของเขาก็มีส่วนคล้ายเจลกาอยู่บ้าง ทั้งส่วนสูง รูปร่าง และริมฝีปาก ความคล้ายคลึงนี้เองที่ทำให้เขาเลือกเธอมาเป็นตัวแทนของสาวน้อยอีกคน...คนที่เขาไม่อาจกอดเธอด้วยแรงปรารถนา

ได้ตั้งใจ อย่างน้อยก็จนกว่าจะถึงเวลาอันเหมาะสม...

“พวกพนักงานก็ซมกัันใหญ่เลยคะ ว่าคุณจิรลีสวยกว่านางเอกละคร ที่คุณก้องเลือกมาเป็นพรินเซสเซอร์ของสวนสัตว์เรานี้ นิสัยก็น่ารักกว่า แม่นางเอกนั้นนี่ยังจะตายไป” พัตราพรสวมเสื้อผ้าทับไปบนกายลวกๆ เธอไม่ได้ซึ้งน้ำหน้าพราวพิลาสเพราะอิจฉาหน้าตา ความร่ำรวย หรือชื่อเสียงโด่งดังคับประเทศ ทว่าซึ้งเพราะเจ้าหล่อนเป็นผู้หญิงอีกคนของก้องเกียรติ ต่างหากเล่า! “พวกนั้นยังบอกกันเลยนะคะว่าคุณก้องน่าจะให้คุณจิรลีมาถ่ายโฆษณาแทนมากกว่า”

ผู้ช่วยสาวพยายามพูดด้วยน้ำเสียงที่เป็นปกติที่สุดเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายจับกระแสแห่งความหึงหวงได้ ตราบใดที่เธอยังทำตามข้อตกลง ไม่ทำตัวจิ้งจก ความสัมพันธ์ลับๆ ระหว่างเธอกับก้องเกียรติก็ยังคงดำเนินต่อไปได้เรื่อยๆ บางที...เขาอาจจะเปลี่ยนใจมารักเธอเข้าสักวันก็เป็นได้

“เหลวไหล” ก้องเกียรติฟันค้อนสีเทาหม่นออกทางจมูก “จิรลีไม่ชอบทำอะไรแบบนั้น ปล่อยให้พวกดารามีอาชีพเขาทำกันไปนะดีแล้ว”

ที่จริงเขาต่างหากที่ไม่ชอบ เขาอยากเก็บความสวยของเธอไว้ชื่นชมคนเดียวมากกว่าแบ่งปันแก่ผู้ชายทั้งประเทศ ลำพังแค่ต้องถลึงตาใส่นิสิตนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยยามไปรับไปส่งเจลก้า เขาก็หงุดหงิดจนแทบบ้าแล้ว หากปล่อยให้เธออวดโฉมกับคนอื่นๆ ในโฆษณาหรือนิตยสาร มีหวังเขาคงต้องคลั่งตายเสียก่อนแน่!

“จัดการเรื่องเอกสารที่ผมสั่งให้เรียบร้อยด้วยนะคุณนพัต อ้อ พรุ่งนี้อย่าลืมนั่งของขวัญไปให้ท่านประภาสด้วย ท่านช่วยเราเรื่องเสียไว้มาก”

หลังเกมรักจบลง ก้องเกียรติก็กลับไปเป็นเจ้านายผู้บ้างานตามเดิม กำแพงน้ำแข็งสูงชันที่พัตราพรเคยคิดว่าตนเองทลายมันลงได้ด้วยไออุ่นจากกายของตนกลับมาตั้งตระหง่านอีกครั้ง กัดให้เธอกลับไปเป็นลูกน้องผู้ต่ำต้อยเหมือนตอนก่อนเริ่มบรัก วินาทีหนึ่งเธอคิดว่าได้เข้าใจหัวใจเขาแล้ว แต่เขากลับผลักไสเธอให้ไกลห่างในวินาทีถัดมา ช่างเป็นผู้ชายที่เข้าใจ

ยากเสียดจริง

“รับทราบค่ะคุณก้อง” พัตราพรโผล่เข้าไปกอดชายหนุ่มจากทางด้านหลัง เธอซับใบหน้าแนบกับแผ่นหลังกว้างอย่างออດอ้อน “พัตจะทำทุกอย่างตามที่คุณสั่ง ไม่ให้ขาดตกบกพร่องเลยคะ”

“ทำให้ได้อย่างที่พูดก็แล้วกัน” ก้องเกียรติเอ่ยเสียงเรียบ เขาอึดควันเข้าปอดซ้าๆ แล้วแกะมือของหญิงสาวให้พ้นจากตัวอย่างไม่โยดี ทำเอาเธอหน้าม่าน “ถ้าคุณจะเอื้อระเหยลอยชายต่อก็ตตามใจนะ ผมมีนัด”

พุดจบชายหนุ่มก็ผละไปหยิบกระเป๋าใส่ตางค์ยัดใส่ในกระเป๋าทางเกงแล้วเดินออกจากห้องมาโดยไม่หันกลับไปมองพัตราพรอีก...เขาไม่เคยรักเธอ ไม่รัก และไม่มีความรัก ความสัมพันธ์ระหว่างกันก็เหมือนกับที่เคยมีกับผู้หญิงคนอื่นๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตนั้นละ เมื่อถึงเวลายุติก็จบได้งายตายโดยไม่เหลือความอาลัยอาวรณ์ใดๆ ทั้งสิ้น อาจดูเหมือนใจร้าย แต่ผู้หญิงพวกนี้ก็ได้รับสิ่งตอบแทนไปอย่างคุ้มค่าไม่ใช่หรือ เขาไม่เคยมองว่าตนเองเป็นฝ่ายเอาเปรียบอยู่ฝ่ายเดียว พวกหล่อนก็ตักตวงจากเขาไปไม่น้อยเช่นกัน

ก้องเกียรติใช้เวลาราวสี่สิบนาทีเศษกว่าจะพาตนเองกับรถคันหรูผ่าการจราจรอันติดขัดของกรุงเทพมหานครมาถึงสถานเริงรมย์เลื่องชื่อได้ เขาส่งกุญแจให้พนักงานรับรถที่กระพุ่มมือไหว้อย่างคุ้นเคยกันดี ก่อนจะก้าวขายาวๆ เข้าไปด้านในอาคารที่ตกแต่งอย่างหรูหราและทันสมัยอย่างไม่เร่ร่อนนัก ทันทีที่พนักงานต้อนรับเห็นหน้าเขาก็รีบปราดเข้ามาหาด้วยสีหน้าที่ตื่นเต้นดีใจ

“คุณก้องคะ นึกว่าจะไม่มาเสียแล้ว”

“พราวอยู่ที่ไหน”

ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเรียบ แววตาฉายชัดถึงความเหนื่อยหน่ายลึกลง ทว่าพยายามกลบเกลื่อนเอาไว้เกือบแนบเนียน

“อยู่ในห้องวีไอพีคะ กำลังอาละวาดเลย” พนักงานต้อนรับในชุดเครื่องแบบสีไต้ล้สูทสีดำทำหน้าที่เหยย “คุณพราวบอกว่าถ้าคุณก้องไม่มา เธอ

ก็ไม่กลับค่ะ”

“รู้แล้ว” ก้องเกียรติพยักหน้ารับก่อนจะเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง เมื่อสองปีก่อนเขาร่วมหุ้นกับเพื่อนๆ เปิดคลับแห่งนี้ขึ้นมา ในตอนแรกเขาเพียงคิดอยากลองชิมलगดูเฉยๆ ไม่นึกเลยว่าเพียงหกเดือนแรก ‘อาระเบียโนไนต์’ กลับเป็นที่นิยมในหมู่นักท่องเที่ยวต่างชาติขึ้นมามาก ในแต่ละคืนจึงมีผู้คนแวะเวียนมาเที่ยวกันแน่นชนิดชนิดต้องต่อแถวเพื่อจะเข้ามาด้านในกันเลยทีเดียว ก้องเกียรติกับเพื่อนๆ จึงเริ่มขยายขยายต่อเติมส่วนอื่นๆ ของอาคารและจัดโซนเป็นห้องสำหรับกินดื่มและเต้นรำให้นักเที่ยวทั่วไป และจัดชั้นสองเป็นโชนวีไอพีสำหรับนักเที่ยวกระเป๋าหนักหรือบรรดาเซเลบริตีกับดาราที่ต้องการความเป็นส่วนตัว ไม่ต้องการตกเป็นเป้าสายตาของปาปารัสซีที่คอยตามติด แน่นอนว่ากิจกรรมที่พวกเขาทำกันในยามห่างไกลสายตาผู้คนมักจะไม่ใ้สภาพเหมือนภาพลักษณ์ยามออกสื่อเอาเสียเลย โดยเฉพาะเมื่อเกี่ยวข้องกับสิ่งผิดกฎหมาย

ก้องเกียรติรู้ว่าเสียงเพียงใดที่ย่อมให้เหล่าคนดังตบเท้าเข้ามามั่วสุมทำเรื่องทำหายกฎหมายบ้านเมือง ไล่ไปตั้งแต่เรื่องเหล้ายาปลาบั้ง สารเสพติด ต้องห้ามไปจนถึงแลกคู่มือใช้กันชนิดไม่อายุฟ้าดิน แต่คนเหล่านี้ถือเป็นตัวเรียกแขกชั้นดี ที่ใดที่เหล่าดารานิยมไปเที่ยวก็มักมีพวกที่อยากกระหน่ำไหลใ้กลั้ชิตตามมาเต็มไปหมด ยิ่งทางร้านขึ้นชื่อเรื่องรักษาความลับของลูกค้ายวีไอพีเป็นอย่างดี คนกระเป๋าหนักที่อยากปลดปล่อยด้านมืดก็แห่มากันไม่ขาดสาย

โง่ชะมัด...คิดฝากความลับไว้ในมือคนอื่นก็เท่ากับเปิดเผยมันไปครึ่งหนึ่งแล้ว...

และคนที่กุมความลับของคนดังรวมไปถึงลูกหลานคนใหญ่คนโตพวกนี้ก็มีโอกาสได้ใช้มันเป็นเครื่องมือโดยที่แทบไม่ต้องลงแรงใดๆ ให้เหนื่อยเลย

“สวัสดิ์ครับพราว”

ก้องเกียรติปั้นยิ้มโดยอัตโนมัติเมื่อก้าวเข้ามาในห้องวีไอพี ในขณะที่สาวสวยในชุดเดรสสีดำแดงเพลิงนั่งกอดดอกทำหน้าบึ้งตึงอยู่บนโซฟาตัวยาวบุหนังสีดำ ดวงหน้าเรียวยาวรูปไข่คล้ายเจลกาอยู่มากหลายส่วนหากเจ้าตัวลดปริมาณเครื่องสำอางที่ฉาบอยู่บนหน้าลงบ้าง เธอตัดปลายผมดำยาวจดกลางหลังเป็นลอนใหญ่ตามแบบสมัยนิยมเสริมให้บุคลิกดูโฉบเฉี่ยวชวนมองอย่างยิ่ง

“คุณปล่อยให้พรารอตั่งสองชั่วโมง โท. ไปก็ไม่รับสาย คุณเห็นพรารเป็นตัวอะไรคะ”

“ผมติดประชุมก็เลยมาถึงร้านดึกหน่อย ผมบอกคุณแล้วนี่ครับ” ชายหนุ่มโบทมีโอใส่พนักงานที่คอยดูแลห้องให้ออกไปคอยด้านนอกก่อนที่เจนนั่งลงเคียงข้างนางเอกสาว “อยากดื่มอะไรเพิ่มอีกไหม เดี่ยวผมสั่งเด็กให้ยกมาให้”

เขากวาดตามองแก้วเครื่องดื่มหลายขนานบนโต๊ะแล้วอดเยาะหยันอยู่ในใจไม่ได้ ใครเลยจะรู้ว่าตัวจริงของนางเอกผู้มีภาพลักษณ์แสนดี มีรางวัลบุคคลตัวอย่างจากสถาบันต่างๆ การันตี จะเป็นนักท่องราตรี เม้าหัวราน้ำไม่เว้นแต่ละคืน

“ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลยคะ พรารยังโกรธคุณอยู่นะคะ” พรารพิลาสัยยังคงทำหน้าที่เป็นภควิม แต่ท่าทางอ่อนลงนิดหน่อยเมื่อได้เห็นใบหน้าหล่อเหลาแบบสะอาดสะอ้านของก้องเกียรติ “อย่าคิดว่าพรารไม่รู้นะว่าคุณอยู่กับนั่น”

เธอหรีตามองชายหนุ่มอย่างคาดคั้น แต่นอกจากเขาจะไม่สะทกสะท้านแล้วยังมองตอบกลับมาด้วยแวตาทันสนธิ ยากหยั่งถึงความรู้สึกนึกคิดที่ซ่อนอยู่ภายใน นี่...เสียจนเธอต้องเป็นฝ่ายหลบตาเสียเอง

“คุณพูดถึงใครกันฮิ” ก้องเกียรติวางมือลงบนต้นขาขาขวามือของหญิงสาวแล้วลูบไล้เบาๆ พร้อมกับแนบริมฝีปากบนแก้มเธออย่างเอาใจ ทุกการเคลื่อนไหวของเขาเป็นธรรมชาติและนุ่มนวลตรงกันข้ามกับประกายตา

เย็นชาเหมือนไม่รู้สึกรู้สมใดๆ กับสิ่งที่กำลังทำอยู่โดยสิ้นเชิง

“อย่ามาทำเป็นตีหน้าตายไม่รู้ไม่ชี้หน่อยเลย ก็ยังผู้ช่วยของคุณไงคะ”
 พราวพิลาสดันใบหน้าของเขาให้ออกห่าง “คุณมีอะไรกับมันใช้ไหม”

“เมื่อวานนี้ห้องสาวผมกลับมาจากอินเดีย ผมอยู่กับน้องทั้งวันแทบไม่ได้ทำงานเลย วันนี้ก็เลยต้องเคลียร์งานตั้งหลายอย่าง ไกล้วันเปิดตัวสวนสัตว์แล้ว ผมยุ่งจะตายคุณก็รู้”

“คุณตอบไม่ตรงคำถาม”

พราวพิลาสหยิกเขาหมับ ทำทางกระแงักระงอดของเธอลูกตุน่ารักสำหรับผู้ชายคนอื่น แต่ไม่ใช่สำหรับก้องเกียรติ เขามองความเอาแต่ใจของนางเอกสาวเป็นเรื่องน่ารำคาญ

“คุณก็ถามให้ตรงคำตอบสิครับ พราว” เป็นอีกครั้งที่ชายหนุ่มต้องซ่อนความเหนียวหน้ายไว้ใต้อรอยยิ้ม “อย่าทำหน้าบึ้งสิครับ นานๆ เราจะได้เจอกันทีหนึ่ง ยิ้มให้ผมดูหน่อยเร็ว”

“ถ้าคุณยังให้หนึ่งผู้ช่วยนั้นรับโทรศัพท์แทนคุณอยู่แบบนี้ เราคงได้เจอกันปีละครั้งเท่านั้นละมังคะ” พราวพิลาสทำท่ากระแงักระงอดตามประกาศคนที่ได้รับการพะเน้าพะนอจนเคยชิน “พราวโทร. ไปที่ไร นั่งนุ่นพูดแต่ว่าคุณติดประชุม ไม่ว่างรับโทรศัพท์ตลอดเลย”

“แต่ผมก็โทร. กลับทุกครั้งที่ครับ แล้วพัตราพรก็ไม่ได้พูดผิดตรงไหน ช่วงนี้ผมประชุมแทบทุกวัน คุณก็อย่าไปโกรธผู้ช่วยผมหนักเลย เขาก็แค่ทำตามหน้าที่”

น้ำเสียงของเขายามเรียกชื่อผู้ช่วยสาวนั้นแสดงความเห็นท่างทำให้คนฟังรู้สึกดีขึ้นนิดหน่อย ยิ่งเขาทิ้งวงแขนโอบรอบบ่าอบบางของเธอไว้หลวมๆ อย่างสนิทชิดเชื้อด้วยแล้ว เธอก็แทบจะหายโกรธเป็นปลิดทิ้ง ทว่ายังทำเป็นเซิดหน้าอย่างถือดีต่อไปอีกหน่อยด้วยกลัวเสียฟอร์ม

“ไม่รู้ละ พราวโทรธ คุณต้องชดเชยให้พราว”

“แล้วคุณอยากได้อะไรล่ะครับคนดี” ก้องเกียรติทอดเสียงอ่อนหวาน

พรราวพิลาสยังมีประโยชน์ต่อธุรกิจของเขามากกว่าพัตราพร เขาย่อมต้องอดทนเอาใจเธอไว้ก่อน อย่างน้อยก็ร้อยไว้ใช้จนกว่างานเปิดตัวสวนสัตว์จะผ่านพ้นไป “กระเป่า? รองเท้า? หรือว่าเสื้อผ้า?”

แน่นอนว่าทุกสิ่งที่คุณต้องการเป็นของแบรนด์เนมราคาแพงระยับ ผู้หญิงวัตถุนิยมอย่างพรราวพิลาสจะง้อด้วยข้าวของธรรมดาสามัญได้อย่างไรกันเล่า เธอช่างแตกต่างกับเจลกของเขาราวฟ้ากับเหว รายนั้นมิใช่ของแบรนด์เนมแทบนับชิ้นได้ หากบิดาไม่บังคับมอบให้เป็นของขวัญ เจ้าตัวก็มักเลือกใช้กระเป่าหรือรองเท้ายี่ห้อคุณภาพดี ราคาจับต้องได้เสียมากกว่า

“รถคันใหม่ค่ะ” พรราวพิลาสหันกลับไปมองชายหนุ่มด้วยแววตาหมายมั่น “นะคะ พรราวเมื่อปีเอ็มดับเบิลยูที่คุณให้มาแล้ว พรราวอยากได้พวกซูเปอร์คาร์มากกว่า เอาคันนี้ไปเทิร์นก็ได้”

“อ้อหือ นี่ก็จะสูบลีดสูบน้ำอัดลมให้หมดตัวเลยหรือไงครับ”

ปากพูดกระซำที่เล่นทีจริง แต่ในใจหมายความว่าตามนั้นทุกคำ ตั้งแต่เริ่มมีความสัมพันธ์กับดาราสาว เขาหมดเงินกับเธอไปไม่รู้เท่าไร พรราวพิลาสเหมือนหลุมดำที่ถมเท่าใดก็ไม่มวันเต็ม เรียกร้องไม่มีวันสิ้นสุด เขาเองก็ปรนเปรอเธอประหนึ่งราชินีจนเธอหลงละเลิง คิดเพื่อไปว่าเขาคงหลงเธอหัวปักหัวปำโดยไม่รู้เลยว่าเขาเริ่มเมื่อเธอแล้ว เมื่อ...ทั้งเธอและพัตราพร นั่นละ

“แค่นี้ชนหน้าแข่งคุณไม่ร่วงหรอกค่ะ พรราวรู้” พรราวพิลาสจุกแก้ม เขาอย่างอดอดอัน “นะคะ แล้วพรราวจะเป็นเด็กดีของคุณ”

“ทุกอย่างมีราคาต่างวดของมันนะครับพรราว ผมต้องดูก่อนว่าของที่มาแลกเปลี่ยนคุ้มค่ากับการลงทุนแค่ไหน ถ้าไม่...พรราวอาจต้องจ่ายเพิ่ม”

ก้องเกียรติผละออกห่างจากหญิงสาวนิตหนึ่งเพื่อมองดวงหน้าที่ละม้ายคล้ายนางในฝันของเขาให้ชัดถนัดตา และเพราะความคล้ายคลึงนี้เองที่ทำให้เธอเป็นคนโปรดของเขานานกว่าผู้หญิงคนอื่นๆ

“พรราวจ่ายเพิ่มให้ก็ได้ จ่ายแบบที่ ‘พี่ก้อง’ ชอบ”

ดวงตาของนางเอกสาววัยว้าวอย่างสื่อความนัย เธอเรียกเขาแบบที่เขาชอบให้เรียกในยามมีสัมผัสลึกซึ้งซึ่งต่อกันก่อนจะเลือนตัวลงจากเบาะไปนั่งคุกเข่าอยู่บนพื้นปูพรมเนื้อหนา ปลายนิ้วเรียวดูจล่ำเทียนที่ทายาทาเล็บสีแดงมาแต้มยิวเลือนขึ้นไปแตะหัวเข็มขัดของชายหนุ่มแล้วปลดออกดังกริก

“พราราน่าจะรู้ว่าคนอย่างผมไม่เคยพอใจอะไรง่าย ๆ”

ก้องเกียรติหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอขณะเออนกายพิงพนักโซฟา เขาเพิ่งผ่านเกมรักกับผู้ช่วยสาวมาอย่างหนักหน่วงจึงไม่มีอารมณ์พิศวาสกับสาวงามที่อยู่ตรงหน้าเท่าใดนัก แต่เมื่อมองเธอจากมุมนี้ ภาพใบหน้าของใครอีกคนก็ซ้อนทับเข้ากับเธออย่างพอดีพอดี ริมฝีปากหยักหน้างัยกแย้มขึ้นเป็นรอยยิ้มอ่อนโยนโดยอัตโนมัติ

“พรารามีวิธีค่ะ” พราราวพิลาสยิ้มหวาน “พี่ก้องได้จ่ายให้พรารวมดั่งตัวจริงๆ แน่”

ชายหนุ่มไม่ตอบ เขาปล่อยให้หญิงสาวทำในสิ่งที่เธอบอก ดวงตาสีดำสนิทเหมือนคืนเดือนดับเหลือบมองกล้องวงจรปิดที่ซ่อนอยู่ในโคมไฟบนเพดานแล้วเบือนหน้าไปอีกทาง รู้...ทุกการเคลื่อนไหวคงถูกบันทึกไว้เรียบร้อยแล้ว เป็นอีกหนึ่งความลับที่เขาอาจใช้ประโยชน์จากมันได้เหมือนคลิปปากห้องอื่นๆ ที่เขาเก็บงำไว้เพื่อรอเวลานำออกมาใช้

“มันใจขนาดนั้นเชียว”

ก้องเกียรติเอื้อมมือไปลูบแก้มของหญิงสาวที่แนบชิดลงบนหน้าขาแล้วหลับตา ปล่อยให้ตัวเองปล่อยให้จมดิ่งลงสู่ห้วงน้ำแห่งอารมณ์แสนหาอันด้ามืด ภาพดวงหน้าของหญิงสาวต้องห้ามลอยเด่นอยู่ในห้วงความคิด ใจหนึ่งก็รู้สึกละลายที่ต้องจินตนาการภาพเธอระหว่างทำเรื่องสกปรกโสมมกับหญิงอื่น แต่อีกใจก็ลับอยากทำให้เธอเปิดเมื่อนยามถูกเขาครอบครองเป็นเจ้าของอย่างน่ารังเกียจที่สุด เขารู้ว่าเธอคือผลไม้ต้องห้ามในสวนอีเดนที่เขาไม่ควรปลิดลงมากัดกินก่อนถึงเวลาอันควร ทว่าการเผื่อรอให้ผลไม้สุกงอมร่วงหล่นลงมาสู่มือเขานั้นช่างทรมาณใจเสียเหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ

ผลไม้แสนหวานเริ่มส่งกลิ่นหอมยั่วแมลงตัวอื่นให้แวะเวียนมาเมียงมองมากขึ้นทุกที เธอสวยขึ้นทุกวันจนเขาไม่อาจจะสายตาได้ และทำให้การใช้หญิงอื่นมากกว่าทดแทนตัวเองไม่อาจทุเลาแรงปรารถนาที่อัดแน่นอยู่ในใจได้เหมือนเคย

“คุณก้องครับ”

ก็อวกๆ

เสียงเคาะประตูเรียกให้ก้องเกียรติหลุดออกจากห้องอารมณณ์ตำถุชณา เขาตื่นพราวพิลาสให้ออกห่างแล้วจัดแจงแต่งกายด้วยสีหน้าสงบนิ่งไม่แสดงอารมณณ์ใดๆ มีเพียงลมหายใจหนักๆ ที่บ่งบอกว่าเจ้าตัวกำลังควบคุมอารมณณ์ด้านมืดของตนเองให้สงบราบลงอย่างเงียบเชียบ ดาราสาวค่อยๆ ขยับตัวขึ้นนั่งบนโซฟาตามเดิมพลงจัดเสื้อผ้าทรงผมให้เข้าที่ นึกถึงไม่น้อยที่คู่ขาที่ผู้อุปถัมภ์ของเธอควบคุมตนเองได้อย่างยอดเยี่ยมแทบทุกสถานการณ์ จนบางครั้งก็ชักไม่แน่ใจเสียแล้วว่าเธอเป็นมนุษย์หรือหุ่นยนต์กันแน่จึงเปิด-ปิดสวิทช์ทุกอารมณณ์ความรู้สึกได้ฉับไวเช่นนี้

“มีอะไร”

ก้องเกียรติร้องถามคนที่อยู่ด้านนอกพลงหันไปมองพราวพิลาสที่กำลังใช้ทิชชูเช็ดลิปสติกที่เปรอะเปื้อนริมฝีปาก พอไม่ทาปากสีเข้มจัด เธอก็ดูอ่อนเยาว์ลงอีกหน่อย

“มีคนจากบริษัทขนส่งมารับเช็คครับ”

สีหน้าของชายหนุ่มเปลี่ยนไปเมื่อได้ยินคำตอบ เขาโน้มตัวไปจับแก้มของหญิงสาวเร็วๆ แล้วลุกขึ้นยืน

“ผมต้องไปคุยธุระ ไม่น่าจะเสร็จก็โหมง ถ้าพรารอไม่ไหวจะกลับไปก่อนก็ได้” เขาเว้นจังหวะพูดนิดหนึ่งเพื่อรอดู สีหน้าอง้งาของเธอเปลี่ยนไปซ้าๆ เมื่อได้ยินประโยคถัดมา “แล้วพรุ่งนี้บ่ายผมค่อยไปรับคุณไปดูรถใหม่”

“จริงนะคะ!” พราวพิลาสกระโจนไปกอดก้องเกียรติแล้วหอมแก้มซ้าย

ชาวอย่างฉอเลาะ “น่ารักที่สุด คนดีของพราว”

ก้องเกียรติแทบหลุดเสียงหัวเราะออกมา คนตัวอย่างนั้นหรือ...เชื่อเถอะว่าหากเธอรู้ซึ่งถึงความคิดแท้จริงที่เขามีต่อผู้หญิงที่ร้อยไว้ใช้เช่นเธอ เธอจะกรี๊ดร้องและรีบวิ่งหนีจากเขาให้ไกลที่สุดแน่!

“ผมขอถามอีกครั้งได้ไหมว่าเรามาทำอะไรกันที่นี่”

การ์ณมองชายหนุ่มที่ยืนจับเบียร์ เอนหลังพิงเคาน์เตอร์บาร์แล้วทำหน้าแบ่ เพิ่งเข้ามาในผับอาระเบียนไนต์แห่งนี้ยังไม่ทันครบสิบนาที พลรามก็ดื่มเบียร์ไปแล้วสองขวดรวด ถ้านับรวมกับเบียร์สองโหลที่ทานผู้พิทักษ์ดื่มไปตั้งแต่ตอนที่มาถึงบ้านของเขาด้วยละก็ ปานนี้ในกระแสเลือดคงมีแต่เบียร์ไหลเวียนเสียแล้วกระมัง ไม่รู้ไปตายอดตายอยากมาจากไหน หรือในป่าในดงไม่มีให้ดื่มกันวะ...ที่น่าทึ่งที่สุดก็อาการคอแข็งชนิดทองแดงฉาบเพชร ซดเบียร์เข้าไปตั้งขนาดนั้นยังเดินเหินปกติ ไม่แสดงอาการมีนเมาให้เห็นสักนิด แม้แต่หน้ายังไม่แดงเสียด้วยซ้ำ ผิดกับเขาที่ดื่มไปแค่ขวดเดียวก็แดงไปทั้งหน้าทั้งตัวแล้ว

“มหาเมาแะแสะ” พลรามกระดกขวดเบียร์ขึ้นดื่มด้วยท่าทางสบายๆ เหมือนนักท่องเที่ยวทั่วไป หัวดวงตาคมกล้ำค่า่อยๆ กวาดมองไปรอบด้านอย่างระแวดระวัง ไบหูของเขากระดิกฟังสรรพเสียงรอบด้านเป็นระยะ

ตามปกติแล้ว เลือที่สืบเชื้อสายจากพยัคฆปุระมีประสาทสัมผัสสดทุกด้านเหนือกว่ามนุษย์เป็นร้อยเท่า ดังนั้นการ์ณจึงไม่ชอบแะเวเวียนมายังสถานที่ที่โศจรเช่นนี้เท่าใดนัก เพราะทั้งเสียงดังอื้ออึงและกลิ่นคนผสมกับน้ำหอมเกล้าด้วยกลิ่นเหล้าพาให้เขาหงุดหงิดเจียนบ้า ไม่น่าเชื่อว่าเลือดที่เกิดและเติบโตในป่าอย่างพลรามกลับดูคุ้นชินกับแสงสีเสียงจำพวกนี้ได้ แถมยังทำท่าเหมือนจะชอบเสียด้วยสิ

“ไม่เคยออกเที่ยวหรือไงเจ้าหนู”

น้ำเสียงที่ติดจะเยาะหยันนิดๆ ทำเอาคนพังกหน้ามัน...น่าแปลกที่

เสียงทุ้มต่ำของพลรามกลับดังกว่าเสียงเพลงกระหึ่มรอบด้านแล้วพุ่งตรงเข้ามาในโสตประสาทของการันได้ทั้งที่เจ้าตัวพุดด้วยน้ำเสียงเบาจนเกือบจะเป็นกระซิบด้วยซ้ำ

“ไม่ชอบ มันวุ่นวาย หนวกหู”

การันขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิดใจ เขาเห็นสาวน้อยสาวใหญ่ในผ้าคลุมส่งสายตาให้เลื้อยหนีจากอินเดียมามากใหญ่แล้ว ซึ่งก็ไม่น่าแปลกแต่อย่างใดในเมื่อพลรามโดดเด่นสะดุดตาออกเพียงนี้ เรือนกายของเขากำยำประหนึ่งหลอมมาจากโลหะสำริด กล้ามเนื้อบนร่างใหญ่โตนี้เห็นเป็นรูปรอยขีดเจินผ่านเสื้อยืดคอวีสีกรมท่าที่สวมอยู่ เมื่อบวกเข้ากับใบหน้าหล่อคมและสีของดวงตาที่ดงามดุจอำพันทองแล้ว เขาก็ดูโดดเด่นเหมือนยืนอยู่ใต้แสงสปอตไลท์ตลอดเวลาเลยที่เดียว ขนาดรวบรวมเป็นหมวยหลวมๆ ประดับด้วยที่รัดผมสีทองพริ้วพลิ้วแล้วก็กลับกลายเป็นว่ายิ่งเสริมให้เขาดูน่าสนใจมากขึ้นไปอีก

“ไก่อ่อนชะมัด” พลรามหัวเราะพลาญยกขวิดขึ้นตอบรับการทักทายจากกลุ่มของหญิงสาวสวยที่นั่งอยู่ห่างออกไปไม่มาก “สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ตั้งจิตไว้ให้มัน เดี่ยวแกก็จะแยกแยะเสียงรอบตัวได้เองนั่นละ”

“พุดง่ายแต่ทำยาก” การันทำหน้ายุ่ง

“นั่นเพราะแกไม่เคยฝึกฝน จะบอกให้ละ สถานที่แบบนี้แหละที่เหมาะสมกับการฝึกฝนที่สุด” พลรามชี้ขวิดเหล่าไปทางชายหนุ่มที่นั่งห่างออกไปราวห้าเมตรแล้วขยับปลายจมูกพุดพิด “ไอ้หนุ่มนั่นกำลังพยายามคว้าผู้หญิงที่นั่งฝั่งตรงข้าม แต่มันเต็มวอดคาไปแล้วหลายเป๊ก กลิ่นหึ่งเซียว ผู้หญิงเลยหันไปบอกกับเพื่อนที่มาด้วยว่ารำคาญเต็มทน จะย้ายร้านหนี”

พุดจบยังไม่ทันขาดคำ หญิงสาวที่พลรามเอ่ยถึงก็พุดลุกขึ้นยืนอย่างอารมณ์เสียแล้วพากกลุ่มเพื่อนเดินออกจากร้านไปทันทีตามที่เขาบอกทุกประการ

“สุดยอด” การันอ้าปากค้างในขณะที่พลรามยกคิ้วแผล็บ “นี่เป็นหนึ่งใน

ในเวทมนตร์ของผู้พิทักษ์ด้วยเธอที่”

“ใช้ที่ไหนกันแล้ว แค่ว่าที่ที่เกิดจากการฝึกฝนธรรมดาเท่านั้น แกเองก็ทำได้” พลรามตีมือเบียร์จนหมดขวดในเวลาอันรวดเร็ว จากนั้นจึงหันไปสั่งจากบาร์เทนเดอร์อีกสองขวดด้วยภาษาอังกฤษติดลำเนียงฮินดีสั้นๆ “ฉันว่าซานจิตกับอมิตาเลียยังแกแบบประคบประหงมเกินไปหน่อยแล้ว กระมัง แกเลยลืมไปหมดแล้วว่าตัวเองเป็นเสือ”

“ผมไม่ได้ลืม แค่ว่าสถานที่โคจรแบบนี้ไม่ใช่ธรรมเนียมของผม”

การกระทำหน้าไม่ถูก...โอเค เขารู้ว่าตนเองไม่ใช่พวกเลือดบริสุทธิ์หรือลูกหลานสายตรงผู้สูงศักดิ์ขององค์ดักคิน ราย แต่ก็มีส่วนเลือดเข้มข้นพอที่จะเรียนรู้วิธีการวางเป็นเสือได้อย่างไม่ยากลำบาก การที่อีกฝ่ายพูดเช่นนั้นจึงเหมือนเป็นการสบประมาทกันซึ่งๆ หน้าชัดๆ!

“ถ้าอย่างนั้นก็ล่าเหยื่อให้ดูหน่อยเป็นไรเล่า”

พลรามผิวปากเบาๆ ขวดเบียร์หนึ่งในสองขวดก็เลื่อนไปตรงหน้า การันรามีชีวิตจิตใจเป็นของตนเอง

“ตกลงแล้ว ที่นี้ไม่ใช่ป่าซุนดาร์บานส์ของพี่นะ จะให้ไปล่านกหนูงูกระต่ายที่ไหนกันแล้ว”

“แล้วใครบอกให้แกไปล่านกหนูงูกระต่ายเล่า เจ้าโง่ โง่น...ฉันให้แกล่าเหยื่อปากแดงแบบโน้นต่างหาก”

พลรามทำท่าบึ้งตึ้ไปทางหญิงสาวในชุดเดรสรัดรูปสีแดงที่เดินนวนายตรงมาที่เคาน์เตอร์บาร์ ใบหน้าของเธอสวยเด่นสะดุดตา สีลันของเครื่องสำอางอาจดูเข้มไปบ้าง แต่ก็เข้ากับบุคลิกปราดเปรียวทันสมัยของเธอเป็นอย่างดี

“จะบ้าเธอที่ รู้หรือเปล่านั้นใคร นั่นนะพราวพิลาส นางเอกแถวหน้าของไทยเซียวนะที่ ขึ้นสู่มลิ้มสู่ม้าเข้าไปหา มีหวังถูกตอกหน้าหงาย”

“เธอแล้วโง่” พลรามจิบเบียร์ก่อนจะหัวเราะเบาๆ “แต่ก็ฝ่อแล้วเธออะ ไก่อ่อนจริงจริง ดาราก็แค่มนุษย์นั่นละ ไม่มีอะไรพิเศษนักหนา

หรือก ถ้าเป็นเลื่อยร้ายแบบวิศวกรรมาค่อยกลัวก็ยังไม่สาย”

สำหรับเลื่อยหนุ่มแล้ว วิศวกรรม ปาเทล คือดาราดังคับอินเดีย และแน่นอนว่าตอนนี้ดังระดับโลกไปแล้วหลังจากได้เล่นภาพยนตร์ที่สร้างจากนิยายเรื่องชื่อของวิชฌนามตีซึ่งประสบความสำเร็จอย่างล้นหลาม กวาดทั้งรายได้และคำชมจากบรรดานักวิจารณ์ไปเต็มกระเปาะ จากเดิมที่เข้าถึงตัวได้ยากอยู่แล้ว ยิ่งเข้าถึงยากมากขึ้นไปอีก ไอ้ตัวดีไม่สามารถออกไปเดินเที่ยวเล่นตามท้องถนนได้ตามชอบใจอีกต่อไป เว้นแต่จะหอบเมียบินลัดฟ้าไปฮันนีมูนรอบที่ร้อยในสถานที่ห่างไกลหรือไม่ก็หนีเข้าป่านั่นละถึงจะไม่ถูกคนรุมทิ้งเอา ถ้ายังสามารถมาเที่ยวผับเที่ยวบาร์ได้แบบที่แม่สาวคนนี้ทำก็คงมีอยู่สองเหตุผล หนึ่งคือไม่ได้ดังเท่าที่การันต้ออก หรือสอง คงออกเที่ยวบ่อยจนพวกนักเที่ยวเห็นจนชินตาเสียแล้ว

“ผมไม่เข้าใจ ไหนว่ามาหาเขาแล้วทำไมจู่ๆ ถึงจะให้ผมออกเล่าเหยื่อ นี่คงไม่คิดจะให้ผมกินเนื้อคนแบบเสือในป่าซุนดาร์บานส์ใช่ไหม”

“เสือในป่าซุนดาร์บานส์นะกินคนเป็นเรื่องปกติ ก็คนрукล้าเขตที่อยู่อาศัยของพวกมันขนาดนั้น แต่เสือในเขตพัยคฆบถนะเล็กฉีกเนื้อคนกินไปหลายร้อยปีแล้ว ถ้าพูดแบบกระเดาะหน่อยก็คงบอกว่าเป็นเพราะมันไร้อารยธรรมกินไป แต่ถ้าตอบตามความจริงก็คือ ‘กิน’ กันแบบอื่นมันสนุกกว่า”

พลรามพูดหน้าตาเฉย เขามองตรงไปยังสาวงามที่เดินไปสั่งเครื่องดื่มอยู่อีกด้านของเคาน์เตอร์ไวน์งามตา เธอคล้าย...กับสาวน้อยอีกคนมาก แต่แววตาแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง คนในภาพจำของเขาดูอ่อนโยนและเป็นมิตรกว่า เสียงหรือก็หวานจับใจ ไออุ่นของเธอกระตุ้นสัญชาตญาณสัตว์ป่าของเขาได้ตั้งแต่แรกพบ

แม่เยลลีแสนหวาน...

“พี่เป็นผู้พิทักษ์พัยคฆจริง ๆ ใช่ไหม ไม่ใช่ตัวปลอมนะ”

การันหันไปมองหน้าเสือวร้ายตรงๆ...ก่อนได้พบตัวจริง บิดากับ

มารดาของเขาพร่ำเพ้อถึงความยิ่งใหญ่ทรงอำนาจของเสี้ยวผู้ประกอบพิธีแห่ง พยัคฆปุระไว้มากมายจนเขาจินตนาการไปไกลว่าพลรามจะต้องเป็นเสี้ยวผู้ เกรงขริ่ม นำเคารพเลื่อมใส และพูดจานุ่มนวลแบบพราหมณ์ที่เขาเคยพบ ตามวิหารเทพเจ้าทั่วไป ทว่าตัวจริงของท่านผู้พิทักษ์กลับตรงกันข้ามกับ สิ่งที่คิดไว้แทบทุกประการ ทั้งดีมีเกียรติแทนน้ำเปล่า ซอบบ่ทองราตรี คอย ส่งสายตาให้สาว ๆ แถมยังพูดจาสองแง่สองง่ามไร้ความน่าเคารพนับถือ สิ่งเดียวที่ยังพอตรงกับที่คิดเอาไว้อยู่บ้างคือความน่าเกรงขามที่แผ่ซ่านออกมา จากกายกำยำของเขา

“บางทีก็อยากจะเป็นตัวปลอมอยู่เหมือนกันนั่นละ”

เป็นผู้ถูกเลือก ไม่ได้หมายความว่า จะเต็มใจให้เลือกไม่ใช่หรือ...

“ถ้าให้ผมเดา จริงๆ แล้วพี่ไม่ได้มาหาเบาะแสหรอก แค่หาเรื่องออก นอกบ้าน จะได้ไม่ต้องถูกจับคู่กับน้องสาวผมใช่ไหม” การณ์ถือขวดเบียร์ไว้ในมือเฉยๆ โดยไม่ยกขึ้นมาจิบด้วยไม่ชอบรสชาติของมันเอาเสียเลย ไม่ เข้าใจเลยว่าพลรามซดเอาๆ ประหนึ่งดื่มน้ำเปล่าเข้าไปได้อย่างไรกัน “แม่ก็ ชอบวุ่นวายแบบนี้ละ ถ้าพี่ทำเฉยๆ เสีย เดี่ยวก็เลิก พี่ไม่ต้องใส่ใจนักหรอก”

ประโยคหลังเสื่อรุ่นกระเตาะพูดไม่ค่อยเต็มปากเท่าใดนัก...อมิตา มารดาของเขาอยากได้พลรามเป็นลูกเขยจนตัวลั่น ย่อมไม่มีวันยอม เลิกได้ง่ายๆ แถมยังพยายามมัดทุกกลเม็ดเด็ดพรายเพื่อยกน้องสาวคนงาม ของเขาใส่พานให้เสือบา จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่เจ้าตัวจะรู้สึกอึดอัดจนต้อง หาทางอัญเชิญตัวเองออกมาหาความสบายใจข้างนอก

“ฉันไม่ใช่ใจเรื่องหยุ่มหิมพวานั้นหรอกน่า” เสื่อหนุ่มแค้นหัวเราะ เขาไม่เคยนึกถึงเกียจสาวสวยอย่างก็ร์ณเลย เพียงแต่ไม่ชอบความเจ้ากี้- เจ้าการของอมิตาที่พยายามยัดเยียดลูกสาวให้เขา ต่อให้ก็ร์ณเต็มใจถูก ยัดเยียดก็เถอะ เขาก็รู้สึกเหมือนถูกบังคับฝืนใจทั้งคู่

หากเป็นเมื่อก่อน เขาคงกระโจนเข้าขย้ำแม่เสื่อตัวงามอย่างไม่มีรีรอ หลังจากเคี้ยวจนจืดแล้วเขาก็พร้อมคายทิ้งอย่างไม่ยั้ง ทว่า...เขาไม่ใช่เสื่อ

ตัวเดิมกับเมื่อแปดปีที่แล้วอีกต่อไป อารมณ์ดิบของสัตว์ร้ายที่เคยพลุ่งพล่าน ยามออกล่าเหยื่อโหมสะคราญกลับถูกความรู้สึกผิดต่อศิวินและลูกสาวที่ บาดเจ็บอยู่ในใจทำให้สงบราบลงทุกครา

‘ไม่ต้องกลัวนะคะ ใจเย็นๆ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ...’

น้ำเสียงกังวานน่าฟังของเจลกาดังขึ้นในสมอง ดวงตากลมโตโตใสแจ๋ว และรอยยิ้มอ่อนหวานผุดวาบขึ้นกลางหัวใจ น่าแปลกนักที่พลรามจดจำ ทุกอย่างที่ก่อร่างสร้างรูปขึ้นมาเป็นเธอได้อย่างแม่นยำ เขาหลุบตามองแสง สว่างเรืองรองบนปลายนิ้ว เมื่อเห็นความเคลื่อนไหวของหญิงสาวเป็นเงาวบ ไหวผ่านผืนเสื้อมนตร์ มุมปากหยักลึกที่ล้อมด้วยไรหนวดสีเขียวอ่อนจางยก ขึ้นเป็นรอยยิ้มในวินาทีที่ภาพนิมิตอันรางเลือนในห้วงจิตค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น บ่งบอกว่าสาวเจ้าอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ไม่สิ...ไม่ใช่ไม่ห่าง แต่อยู่ใกล้ๆ เลย ต่างหาก!

แม่เยลลีน่าเคี้ยวของเขายู่ที่นี่!